

Filosofie is de drijvende kracht achter de geschiedenis, het heden en de toekomst; het is de wetenschap die ten grondslag ligt aan alle andere wetenschappen. Er heerst echter momenteel een afschuwwekkende en ogenschijnlijk onomkeerbare crisis in alle takken van filosofie: met als gevolg een wijdverspreide intellectuele crisis – en met als climax een allesdoordringende *morele* crisis. Heb je je wel eens afgevraagd wat er tegenwoordig mis is met *de mensen* in de wereld om je heen?

Op het gebied van *metafysica* roepen zowel filosofen, wetenschappers als leken dat het universum ofwel een illusie is danwel gevormd wordt door een daad van bewustzijn; van een God, van een collectief bewustzijn, of een bewustzijn in een of andere 'hogere dimensie(s)' – waarbij deze dimensie(s) paradoxaal genoeg wordt gekenmerkt door de afwezigheid van het hebben van enige fysieke dimensies. Materiële entiteiten worden gelijkgesteld aan relaties ertussen, terwijl de relaties zonder de entiteiten niet zouden bestaan noch gedefinieerd kunnen worden. De kwaliteit van aanwezigheid wordt gelijkgesteld aan de kwaliteit van non-afwezigheid – en zo het onwerkelijke gelijkgesteld aan het werkelijke – zonder het verschil nog langer te ontwaren. Oorzaak en gevolg worden omgedraaid, danwel niets heeft oorzaken.

De wereld is hoe dan ook een onbegrijpelijke chaos, een rijk van inexpliceerbare wonderen, een onvoorspelbare, onkenbare kadans waartoe jouw verstandelijke vermogen niet geschikt is om deze te kunnen bevatten. De mens is een *onnatuurlijk* fenomeen; met een door *oerzonde* geboren lichaam en een geest door *bovennatuurlijke* opwellingen geleid, danwel met *erfzonde* geboren lichaam en een geest geleid door opwellingen uit het *onderbewuste* – een levende tegenstrijdigheid, met geest en lichaam in twee onverenigbare helften gespleten.

Op het gebied van *epistemologie* (kennistheorie) roepen zowel wetenschappers als leken dat het bewustzijn de realiteit niet kan kennen – concepten, taal en ideeën slechts sociale conventies zijn – en dat "kennis" een 'ouderwetse' opvatting is, iets dat niet werkelijk bestaat, net zo nutteloos als de notie van een objectieve, onafhankelijke "realiteit" – dat een 'werkelijke wetenschapper' iemand is die rondgaat om publieke peilingen te nemen (alsof de mening van een groep mensen als zodanig enige invloed heeft op fenomenen in de realiteit: of het nu tientallen of tientallen miljoenen mensen zijn – of het nu gaat over de vraag of je wel of niet dood zal gaan als gevolg van het eten van een zekere paddenstoel, of dat het gaat over de vraag of een bouwkundig fundament het gewicht van de stalen constructie van een zekere wolkenkrabber wel of niet zal kunnen ondersteunen).

"Bewijs" voor een stelling is nergens voor nodig danwel bestaat niet – denken is ondergeschikt – verificatie en validatie onnodig: men 'voelt' tegenwoordig eenvoudig wat waar is of niet, en men keert het bewustzijn *naar binnen* op zoek naar waarheid, in plaats van het bewustzijn *naar buiten* gericht te houden, met de realiteit als maatstaf. De wetenschappelijke methode? Dat is maar een theorie, op gelijke voet met mystieke theorieën. Kennis van uzelve? Daarvoor kan alleen een psycholoog gissen naar je onderbewuste maalstroom van opwellingen en verdrongen indrukken uit je kindertijd, of je laat de lokale sjamaan middels psychedelische brouwsels je 'innerlijke natuur' aan je ontluiken.

Op het gebied van *ethiek* (moraliteit) roepen zowel filosofen als leken dat de enige rechtvaardiging van jouw individuele leven bestaat uit het dienen van 'de maatschappij'; dat de eigenschappen van een soort superorganisme toebedeeld krijgt (in plaats van slechts een onstoffelijk geheel van relaties), waarbij paradoxaal wordt gesteld dat de maatschappij iedereen is behalve jij – dat niemand kan weten wat goed of slecht is voor een mens om te doen, waardoor je iedereen als gelijk en gelijke moet beoordelen, waarderen en zelfs ongedisciplineerd moet liefhebben – en dat mensen liefhebben omwille van hun tekortkomingen, de hoogste vorm van liefde is. Dat een mens op basis van geen enkele *rationele* standaard een morele code kan formuleren, en dat het consistent handelen naar principes zodoende slechts als een uiting van 'extremisme' bezien moet worden ("extreem" is een uitsluitend meetkundige term, en op deze wijze in de context van moraliteit gebruikt een anti-concept: gebruikt ter ontkenning en uitwissing van een mens van consistentie) – niemand kan het helpen wat hij of zij doet; waarbij zij roepen dat zij door mysterieuze 'instincten' en onkenbare 'onderbewuste ingevingen' geleid worden. Liegen is het meer praktische en eerlijkheid slechts een gunst, een offer, schoorvoetend uitgedeeld naar een ander. Dat ethiek inhoudt het gedrag van alle anderen te wegen en te beoordelen, behalve dat van jezelf. Eén ding staat hierbij wél vast: zij die naar eigenbelang handelen zijn kwaadaardig (en de goeden doen wat ze doen alleen maar voor 'de ander').

Op het gebied van *politiek* roepen zowel politieke filosofen als leken dat ieder individu een 'inherente neiging tot het slechte heeft', gevaarlijk is en geketend moet worden, onder dwang. Dat vrijheid een gunst van de overheid is, hetgeen je met jouw tijd, energie en middelen dient te betalen – als een contractarbeider die zijn leven moet blijven kopen door de maatschappij te dienen, maar het nooit vrij en gevrijwaard kan krijgen. Dat welvaart het resultaat is van een ongedifferentieerd, collectief proces, dat we allemaal iets hebben gedaan en dat het onmogelijk is om te zeggen wie wat heeft gedaan, daarom is een soort van 'gelijke verdeling' noodzakelijk. Dat de incapabelen, armoedigen en de gehandicapten de standaard en de rechtvaardiging van het leven van ieder individu in maatschappij vormen – waarbij het merendeel hun sanctie geeft aan dwang als standaardmiddel met het pistool als het winnende 'argument' in een maatschappij van mensen: je geld (danwel de onderwijzing van je kinderen) óf je leven (de gevangenis). "Welvaartsverschillen", in politieke context op deze wijze gebruikt, is een anti-concept: een oordeel over een uitkomst, zonder oog voor oorzaak. "Rondkomen" is een anti-concept, het betekent een standaard van van-maand-tot-maand leven, met niets te spenderen voor de toekomst, d.w.z. waar jouw toekomst niet actief bestaat, noch ertoe doet. "Armoedebestrijding" is een anti-concept. Armoede kan niet 'bestreden' worden, zeker niet door politici – rijkdom kan alleen geproduceerd worden. "Sociaal contract" is een anti-concept, dat gebruikt wordt ter bedekking van het feit dat niemand ooit vrijwillig voor enige door de staat opgelegde plichten heeft getekend. Toch zijn dit allemaal veelgehoorde termen tijdens actuele politieke campagnes, *geen enkele* partij uitgezonderd. Allen strijden zij met dit type slogans als 'links' danwel 'rechts' – op een spectrum met een *ongedefinieerd midden* als 'standaard' – om de levensenergie en productieve resultaten van alle anderen.

Op het gebied van *esthetiek* roepen zowel kunstenaars, zogenaamde kenners (esthetici) als leken dat kunst niet objectief te definiëren valt, dat kunst 'is wat eenieders zelf erin wenst te zien', dat er geen rationele theorie van kunst bestaat en het volledig 'een kwestie van subjectiviteit', d.w.z. van 'persoonlijke meningen' is – dat in het abstracte geklieder van modernisten 'diepgaand gevoel' danwel 'verheven gedachteloze beleving' te herkennen valt, maar dat zij geen verschil kunnen ontwaren tussen de beweegredenen van de Griekse-, Renaissance- en Romantische kunstenaars – die de mens als heldhaftig, trots, krachtig wezen vormgaf (en de natuur als weldadige levensbron), in vergelijking met de Middeleeuwse- of moderne kunstenaars of de tribale mensen in de jungles overal op aarde – die de mens afbeelden als een misvormd, ongeschikt en machteloos onding (en de natuur als boosaardig, als de vijand van de mens) – en dat er geen verschil in psychologie bestaat tussen toeschouwers die de één boven de ander waarderen, noch tussen de beweegredenen van de respectievelijke makers, en dat beide typen uitingen even geldig en even insignificant zijn. Theorie heeft niets met praktijk te maken, en kunst al helemaal niet – dat is slechts een ingeboren neiging tot hallucinatie, overerfd van wildemensen die in grotten leefden.

Fouten van deze omvang worden niet onschuldig gemaakt.

Zij die nog altijd een poging lijken te doen om een *logisch geheel* van hun kennis en overtuigingen te vormen – zij die vaststellen dat er in de realiteit die zij waarnemen geen tegenstrijdigheden bestaan – en vermoeden dat er iets grondig mis is met het dragen van ook maar één contradictie in de totale set van je overtuigingen – kunnen in veel gevallen niet verder geraken dan ingeven aan de gedachte dat zij langzaam (maar zeker) gek lijken te worden, als zij dit onophoudelijke relaas van hun medemensen aanhoren, overal waar zij luisteren. Deze mensen rest slechts één alternatieve keuze: zelf blijven nadenken, en proper je eigen verstand verheffen tot de enige arbiter van juist en onjuist, en van goed en kwaad – al je kennis te integreren – en je overtuigingen in overeenstemming te brengen met je handelingen, ongeacht met hoeveel stemmen de tegenovergestelde overtuiging klinkt.

"Als mens heb je geen keuze over het feit dat je een filosofie nodig hebt. Je enige keuze is of je je filosofie definiëert door een bewust, rationeel, gedisciplineerd denkproces en uiterst nauwgezet logisch overwegen... – of je onderbewustzijn een hoop ongegronde conclusies, valse generalisaties, ongedefinieerde tegenstrijdigheden, onverteerde slogans, ongeïdentificeerde wensen laat verzamelen. Twijfels en angsten, bij toeval bij elkaar gegooid, maar door je onderbewustzijn geïntegreerd tot een soort mormelfilosofie en samengesmolten tot één enkel, stevig gewicht: *twijfel aan jezelf*, als een bal en een ketting op de plek waar de vleugels van je verstand hadden moeten groeien."

- Ayn Rand, Philosophy: Who Needs It

Er bestaan momenteel twee typen mensen op aarde, die *filosofie wél tot een kwestie van leven of dood verheffen* – en een leven lang de hieruitvolgende principes als leidraad in hun leven lijken te blijven volgen: dit zijn *mystici* (monotheïsten, polytheïsten en spiritisten) en *collectivisten* (socialisten, communisten en fascisten). Beiden nemen echter a priori *afstand* van hun vrije denkvermogens en de vrije beschikking over hun lichaam, doordat de betreffende filosofieën een moraal vereisen van *zelf-opoffering*; aan de sjamaan voor een hemel of andere dimensie(s), danwel aan de burenen en je medelandgenoten – danwel aan de Verenigde Naties met plichten tot offers aan de behoeften van ieder achtergesteld mens in iedere uithoek van de Aarde.

In die zin zijn hun filosofieën in essentie hetzelfde en te classificeren als *anti-rationeel*.

Tezamen met de nihilisten (die nergens voor staan), de anarchisten (die alleen voor een "negatieve" staan: ze willen géén overheid), de libertariërs (die alleen staan voor een non-geweldsprincipe en een economische theorie), de kantianen (die de logica buiten de realiteit plaatsen), de hegelianen (die Kant's filosofie tot sociale doctrine hebben doorontwikkeld), de transhumanisten (die het biologische lichaam als inferieur verafschuwen en willen verlaten), de deterministen, structuralisten en de naturalisten (die de vrije wil en daarmee alle menselijke waarden ontkennen), plus de zovele mensen die roepen wel *iets* te "geloven", maar niet weten of kunnen articuleren wát, alsmede de zovelen die verklaren "niets te weten" (ikweetniks-isme), lijkt er onder de streep *geen* filosofie in grote noch kleine getale te worden aangehangen die staat voor principes simpelweg volgend uit "mens qua mens" zoals Aristoteles het formuleerde; de mens zoals deze van nature *is*, als *deel van* de natuur.

Je zou kunnen zeggen, zoals veel mensen doen, dat het niet altijd gemakkelijk is om volgens abstracte principes te handelen. Nee, het is niet gemakkelijk. Maar hoeveel moeilijker is het, om ernaar te moeten handelen zonder te weten wat ze zijn?

De mensen die niet geïnteresseerd zijn in filosofie absorberen diens principes via sociale conventie en vanuit de culturele atmosfeer in hun omgeving – via scholen, universiteiten, boeken, tijdschriften, kranten, films, televisie, etc. Wie zetten de toon van een cultuur? Een op één hand te tellen groep mensen: *de filosofen*. Anderen volgen hun leiding, enerzijds door overtuiging of bij verstek. De afgelopen tweehonderd jaar, onder de invloed van Immanuel Kant, is de dominante trend van filosofie gericht geweest naar één enkel einddoel: de vernietiging van het verstand van de mens, van diens vertrouwen in de kracht van de rede.

Twijfel je aan de waarheid van deze stelling? Hij stelde het zelf expliciet:

"Dus ik moest *kennis ontkennen* om ruimte te maken voor geloof"

- Immanuel Kant, Kritiek op de zuivere rede (accent van mij)

Kant's filosofie is in feite een moderne 'herkauwing' van de filosofie van Plato, waarin de werkelijkheid op metafysisch niveau gedefinieerd wordt in termen van twee separate 'bestaansniveau's', die van "universelen" – in Kant's filosofie de "noumenale werkelijkheid", en de wereld van "concreten" – in Kant's filosofie de "fenomenale werkelijkheid". Hun conclusie is dat een mens nooit de 'werkelijke' werkelijkheid kan kennen – en verklaren de zintuigen en het verstand als impotent en ongeldig: deze faculteiten kunnen met iedere poging tot waarneming de realiteit 'zoals deze is' slechts *vervormen*.

Hij wordt gezien als 'de grootste' der moderne filosofen – en zijn filosofie, met name zijn morele theorie omtrent "plicht", wordt door velen tegenwoordige nationale- en transnationale instituten, alsmede door overheidsorganisaties in hun visie- en beleidsdocumenten expliciet geciteerd. De moderne intellectueel is veelal een kantiaan – en de gemiddelde leek inmiddels als gevolg ook, zij het slechts impliciet en zonder in hun volle bewuste te brengen *wat hun premissen werkelijk zijn*. Heb je wel eens het volgende gedacht of gezegd? "Ik kan het niet bewijzen, maar ik *voel* dat het waar is." Dat heb je van Kant. Of: "Het is logisch, maar logica heeft niets te maken met de realiteit." Dat heb je van Kant. Of: "Het is kwaadaardig, omdat het egoïstisch is." Dat heb je van Kant.

De moderne kantiaanse en postkantiaanse epistemologie is bedacht om de studenten ervan een minderwaardigheidscomplex te geven, namelijk: het is zo irrationeel en zo onduidelijk dat een gewetensvol mens die ernaar luistert, heel vaak de schuld bij zichzelf legt als hij/zij het niet begrijpt. De aanwijzing naar het begrijpen van waarom mensen dit soort filosofieën accepteren, is dat niemand dit type slogans accepteert op basis van *waarheidsvinding*. Zijn invloed berust niet op filosofische maar op *psychologische* factoren. De filosofie van Kant is een systematische rationalisatie van elke majeure psychologische zonde:

"De metafysische inferioriteit van deze wereld (als een "fenomenale" wereld van louter "schijn") is een rationalisatie van de haat tegen de werkelijkheid. De notie dat de rede niet in staat is de werkelijkheid waar te nemen en zich alleen bezighoudt met "schijn", is een rationalisatie van de haat tegen de rede; het is ook een rationalisatie voor een verre gaand soort epistemologisch egalitarisme dat de rede reduceert tot gelijkheid met het nutteloze gezeur van 'idealistische' dromers. De metafysische superioriteit van de "noumenale" wereld is een rationalisatie van de suprematie van emoties, die aldus de macht toegeschreven krijgen om het onkenbare op onuitsprekelijke wijze te kennen.

De klacht dat de mens dingen alleen kan waarnemen via diens eigen bewustzijn, en niet via enig ander soort bewustzijn, is een rationalisatie voor het meest diepgaande soort tweedehandsheid dat ooit in druk is bekend: het is het geklaag van een mens die wordt gekweld door voortdurende bezorgdheid over wat anderen denken en door het onvermogen om te beslissen aan welke anderen hij zich moet conformeren. De wens om "de dingen op zichzelf" waar te nemen, onverwerkt door enig bewustzijn, is een rationalisatie van de wens om te ontsnappen aan de inspanning en verantwoordelijkheid van cognitie – door middel van de automatische alwetendheid die een aanbieder van bevestigingen aan diens emoties toeschrijft. De morele imperatief van de plicht om zichzelf op te offeren aan plicht, een offer zonder begunstigden, is een grove rationalisering van het beeld (en de ziel) van een uitgeholde, ascetische monnik die naar je knipoogt met een obscene sadistisch plezier – het plezier van het breken van de geest van een mens. ambitie, succes, eigenwaarde en genot van het leven op aarde. Enzovoorts.
Dit zijn slechts enkele hoofdpunten."

- Ayn Rand, Philosophical Detection

De werken van Kant (en van alle mini-kantianen die hem opvolgden) staan in de boekenwinkels tegenwoordig schouder aan schouder met eenzelfde hoeveelheid productiegeweld van de oosterse filosofieën zoals o.a. het Tibetaans- en het Zen-boeddhisme, die in de jaren '50 en '60 in grote getale het westen binnenkwamen en in de jaren '90 een immense populariteitsgroei zagen. Enkele beweringen uit deze leer:

"De natuur van de geest is Leegte" (Tibetaans Boeddhisme) – "Gedachten ontspringen als de energie van rigpa [Leegte]", "Wat moeten we gedurende de meditatie met de geest 'doen'? Helemaal niets" (Sogyal Rinpoche), dat "als je niet direct geïntroduceerd bent tot rigpa [door een "meester"], kan je het niet als zodanig herkennen" (Dalai Lama) en "De logische geest lijkt interessant, maar hij is de kiem van verwarring" (Patrul Rinpoche).

Voor de mensen die minder intellectueel zijn georiënteerd bestaan er inmiddels meer dan genoeg hiervan afgeleide spiritistische bewegingen zoals "mindfulness", en geloven zij in dingen als "manifestatie" – waarbij het bewustzijn het universum zogenaamd doet schikken naar diens wens – en sluiten zich dagelijks een tijd lang op in hun meditatiekamer, om zichzelf af te sluiten van de realiteit en 'naar binnen te keren', met de wens *de gedachtengang te laten stoppen* en zo naar antwoorden te zoeken. Vandaag de dag zien we de volledig tot wasdom gekomen *resultaten van deze filosofische ideeën* in de wereld om ons heen...

Wanneer mensen de rede verlaten, merken ze niet alleen dat hun emoties hen niet kunnen leiden, maar dat ze geen emotie kunnen ervaren behalve één: *angst*. De exponentiële stijging van mentale problemen onder jongeren en volwassenen die met de hedendaagse intellectuele opvattingen zijn opgevoed, toont de ondraaglijke innerlijke staat van mensen die zijn ontdaan van hun middelen van cognitie en die zoeken om te ontsnappen uit de realiteit – uit de angst voortgebracht door hun onvermogen om met het bestaan om te gaan.

Observer de vrees van deze mensen voor *onafhankelijkheid* en hun panische verlangen om 'erbij te horen', zich te hechten aan een groep, 'community' of bende. De meesten van hen hebben nog nooit van filosofie gehoord, maar ze voelen dat ze een aantal

fundamentele antwoorden nodig hebben op vragen die ze niet durven stellen – maar houden er een slechts stammentaliteit op na waarbij ze hopen dat de groep – d.w.z. een ánder – hen zal vertellen *hoe ze moeten leven*, en laten hiermee verstek gaan op hun eigen morele verantwoordelijkheid.

“Nee, je hoeft niet als mens te leven; het is een daad van morele keuze. Maar je kunt niet leven als iets anders – en het alternatief is die staat van levende dood die je nu in jezelf en om je heen ziet, de staat van iets dat ongeschikt is voor het bestaan, niet langer menselijk en minder dan dierlijk, iets dat niets anders weet dan pijn en zichzelf door de jaren heen sleept in de kwelling van onnadenkende zelfvernietiging.

Nee, je hoeft niet na te denken; het is een daad van morele keuze. Maar iemand moest nadenken om je in leven te houden; als je ervoor kiest om in gebreke te blijven, ga je in gebreke op het bestaan en geef je het tekort door aan een moreel mens, in de verwachting dat deze diens goede opoffert om jou te laten overleven door jouw kwade.”

- Atlas Shrugged, John Galt's Speech

Moraliteit is de grootste van alle intellectuele krachten, maar in haast alle morele codes in de gehele geschiedenis van de mens is deze kracht slechts aangewend *ter zelf-opoffering* (altruïsme) waarbij de individuen zichzelf verlagen tot onmachtige, hulpeloze volgelingen, klaar om te worden overgenomen door iedere pseudo-filosoof, politicus, guru of dictator die voorbijkomt. Een eerlijk mens is de mens die erkent dat je het bestaan niet kan bedriegen – dat het onwerkelijke onwerkelijk is en geen waarde kan hebben. Dat liefde noch faam noch geld een waarde is indien verkregen middels fraude – dat je niet wilt leven in afhankelijkheid, en al helemaal niet afhankelijk van de domheid van anderen. Een eerlijk mens is de mens die niet meer consumeert dan diens deugden hem of haar in staat stellen om te verdienen, *zowel materieel als immaterieel*.

Zoals de overgrote meerderheid momenteel financieel leeft in schulden, energetisch gezien *summa-negatief*, en teert op de productieve inspanning van degenen aan wie zij hun tekort hebben doorgegeven, evenzo leeft het overgrote merendeel van de individuen momenteel in *morele schuld*, en teert op de goeden die *niet* verstek laten gaan op hun morele verantwoordelijkheid om zelfstandig en onafhankelijk na te denken, en dienovereenkomstig keuzes te maken en te handelen – en hebben zo hun *morele tekort* doorgegeven, met als resultaat een voortdurende estafette van het doorgeven van verantwoordelijkheid en de verstrengeling ervan overal om je heen, inclusief alle nonsense die alle schuldenaren daarbij *ter rationalisering* uiten.

“Nu kun je je afvragen: als filosofie zo kwaadaardig kan zijn, waarom zou je het dan bestuderen?”

En vooral: waarom zou je de filosofische theorieën bestuderen die ronduit onjuist zijn, waar geen zin in te ontdekken valt en die geen enkel verband houden met het echte leven? Mijn antwoord is: ter zelfbescherming – en ter verdediging van de waarheid, rechtvaardigheid, vrijheid en elke waarde die je ooit hebt gehad of ooit zult hebben.

Als je alleen maar verveling voelt bij het lezen van de vrijwel onbegrijpelijke theorieën van sommige filosofen, heb je mijn diepste medeleven. Maar als je ze terzijde schuift en zegt: “Waarom zou ik die dingen bestuderen als ik weet dat het onzin is?” – dan maak je een vergissing. Het *is* onzin, maar *je weet het niet* – niet zolang je al hun conclusies blijft aanvaarden, al die verdorven slogans van die filosofen, en niet zolang je ze niet kunt *weerleggen*.

Die onzin gaat over de meest cruciale kwesties: de kwesties van leven en dood in het bestaan van de mens. Aan de basis van elke belangrijke filosofische theorie ligt een legitieme kwestie – in de zin dat er een authentieke behoefte in het menselijk bewustzijn bestaat, die sommige theorieën met moeite proberen te verduidelijken en andere met moeite proberen te verdoezelen, corrumperen en voorkomen dat de mens deze ooit ontdekt.

De strijd tussen filosofen is een strijd om de geest van de mens.
Als je hun theorieën niet begrijpt, ben je kwetsbaar voor de ergste onder hen.”

- Ayn Rand, Philosophy: Who Needs It

Propere filosofische training geeft de mens het juiste intellectuele postuur – een trotse, gedisciplineerde beheersing van diens geest. Het is al op vrij jonge leeftijd, rond de adolescentie, dat een mens een expliciete *rationele* filosofie behoeft. In de tegenwoordige opvoed- en onderwijsmethoden wordt dit echter nagelaten, en bestaan er hierop hooguit slechts enkele, zeldzame uitzonderingen. “Kinderen moeten vooral hun gevoelens kunnen uitdrukken, niet stricte kennis geleerd krijgen.” (Dat hebben de moderne onderwijsfilosofen van John Dewey). Wanneer zij de adolescentie bereiken, vallen zij in een volgende leegte: Er is geen enkele fundamentele epistemologie die door enige universiteit of hogeschool als de juiste wordt aanvaard, en daarom verschilt de manier van denken, van het gebruik van diens geest van mens tot mens. Een ijverig student begint net te hopen dat hij/zij de ene professor begrijpt, en in het volgende klaslokaal dat deze binnenkomt, bevindt men zich op *totaal andere premissen*; geen van hen heeft een duidelijk systeem en ze spreken elkaar allemaal tegen.

Op maatschappelijk niveau, is de morele crisis als gevolg van dit gebrek aan rationele filosofie het punt van redelijke discussie reeds lange tijd geleden gepasseerd, waarvan het bewijs o.a. te vinden is in het overweldigende percentage jonge kinderen dat inmiddels chemische middelen krijgt voorgeschreven en toegediend, omdat zij zogenaamd allerlei cognitieve stoornissen zouden hebben...

Op individueel niveau, afhankelijk van je huidige leeftijd, bestaat de mate van irrationaliteit in je geest en de mate van chaos in je leven – in directe proportie tot de mate waarin je hebt *nagelaten* je filosofische overtuigingen expliciet te maken, te corrigeren waar nodig en consistent toe te passen in je leven. Op individueel niveau, kunnen alleen dié individuen hun morele integriteit nog behouden die een diametraal andere filosofie in hun leven toepassen; gebaseerd op *tegenovergestelde* uitgangspunten en waarden...

Aan de basis van elke beschaafde prestatie, zoals wetenschap, technologie, vooruitgang en vrijheid – aan de basis van elke waarde die we vandaag de dag genieten – vind je de prestatie van *één man*, die meer dan tweeduizend jaar geleden leefde: *Aristoteles*.

Hij is bekend als de 'vader' van de rede en de logica. Wetenschap is de toepassing van de consequenties van de ideeën van Aristoteles – en zowel de Renaissance als de Industriële Revolutie kunnen direct worden getraceerd tot diens oorsprong in de herontdekking danwel heropleving van de werken van Aristoteles in de westerse wereld, met name zijn *Organon*. De *Organon* (oudgrieks: "Ὀργανον, wat "instrument", "werktuig" betekent) is de standaardverzameling van Aristoteles' zes werken over logica, die de basis vormt van de formele logica en de basis van de filosofie zoals gedefinieerd door Aristoteles en onderwezen door zijn (informeel georganiseerde) school in het oude Griekenland, die dateert van rond 335 voor Christus, de "Peripatetische School" genoemd. De gehele geschiedenis van westerse filosofie is te omschrijven als de strijd tussen de ideeën van Aristoteles en Plato. Het zijn de periodes waarin de mens op de premissen van Aristoteles opereerde, waar de rede regeerde, waarin de glorie van de mens manifest werd.

Aristoteles was de eerste mens die de feiten van *identiteit* en *verandering* integreerde, en gaf zodoende het antwoord op de antieke dichotomieën tussen het organische en het anorganische, en tussen beweging en stasis. Causaliteit als uitvloeisel van identiteit, zonder a priori bewustzijn als diens verklaring. Hij introduceerde hiermee een methode waarmee een *volledige oplossing* van dit probleem kon worden bereikt. Wetenschap is zodoende de toepassing van de consequenties van de ideeën van Aristoteles. Hij deed deze ideeën, met name die rondom *de Wet van Identiteit*, waarschijnlijk op in de jaren dat hij als bioloog werkte.

Vele van zijn analyses zijn helder beschreven en zeer duidelijk, zoals over het oneindige als potentiëel, *niet* als actueel; zijn notie van een eindig universum (in omvang); zijn conceptie van tijd, niet als een absolute, maar als een systeem van meting; zijn conceptie dat "plaats" een coördinatenstelsel is en zodoende, relatief.

Zo ook bij zijn doctrine over natuurlijke teleologie; vanzelfsprekend bij levende organismen, dus ook bij mensen. Elk proces behelst het opereren van bepaalde krachten. Er is niets, dat *iets anders* kan worden, wat dan ook. Een ding kan alleen worden wat het de specifieke kracht heeft om te worden, alleen wat het al is, in zekere zin, potentieel. En een ding kan alleen begrepen worden als *dat soort ding*, dat *zo'n specifieke kracht* heeft. Terwijl het proces *alleen* begrepen kan worden als de operatie, de actualisering, de werking van de krachten van zijn subject of drager.

Leven, en in diens hoogste vorm, menselijk leven, is het centrale feit in Aristoteles' beeld van de realiteit; zijn beeld is "*biocentrisch*". Léven is het doeleinde van levende organismen; zij bestaan *ter wille van leven*. Geen enkel ding, geen soort is ondergeschikt aan de doeleinden en belangen van enig ander soort. In biologische theorie, is het doel dat door de structuur van elk specifiek soort levend wezen wordt gediend, het goede – uiteindelijk het voortbestaan – van dat soort dingen. Alleen in het menselijk leven zijn deze doelen en conclusies *bewust voorgenomen*, alleen in mensen worden doelstellingen gevonden. De mens is een wezen met een *volitioneel* bewustzijn.

Aristoteles is de eerste (historisch bekende) mens die een filosofie bepleitte die *uitsluitend op de rede* was gebaseerd – en uitgaat van de feiten die door ervaring worden gegeven. Hij kan worden beschouwd als de *eerste intellectueel* uit de geschiedenis...

Aan de basis van elke mogelijke *toekomstige* herontdekking van de rede, de propere moraal en een mogelijke heropleving van een rationele beschaving – zal de prestatie te vinden zijn van *één vrouw*, die leefde van 1905 tot 1982: *Ayn Rand*.

Haar filosofie is de voortzetting en de vervolmaking van het werk van Aristoteles. Ayn Rand's talrijke filosofische prestaties omvatten onder andere de expliciete identificatie van het *primaatschap van het bestaan* in de relatie tussen het bestaan en bewustzijn, een objectieve theorie van het concept-formatie proces, een objectieve theorie van menselijke vrije wil, een objectieve ethische theorie (met het leven van de mens als waardestandaard), de morele basis voor het moreel-politieke concept van "individuele rechten" en een rationele theorie van kunst – waarmee zij een compleet nieuw fundament heeft gelegd onder alle vijf takken van filosofie: metafysica, epistemologie, ethiek, politiek en esthetiek – en tevens onder meerdere hiervan afgeleide wetenschappelijke disciplines, waaronder economie, didactiek en de cognitieve wetenschappen.

Als kunstenaar projecteerde zij haar visie op "de ideale mens" in de literaire werken *The Fountainhead* en *Atlas Shrugged*. Haar projectie van de ideale mens, van diens essentiële karakteristieken:

"Boven alles: een rationeel mens –
een mens die zich uitsluitend laat leiden door *de rede*, een *onafhankelijk* mens en een mens met een grote *zelfachting*.
Ik zou deze drie als onderscheidende kenmerken willen noemen; de essentiële van wat ik beschouw als de ideale mens."

- Ayn Rand, Interviewed by James Day, Day at Night (1974) (accent door mij)

Een illustratie van de morele opdracht van de mens

Er is een elementaire les die in militaire opleidingen aan iedere aspirant commando wordt gegeven, die ieder mens eigenlijk op jonge leeftijd behoort te leren. De les is tevens een *toets*: zij die het niet halen, vallen af – en zullen de opleiding moeten verlaten. Deze specifieke opdracht draagt veelal de naam "de extractie" en moet *individueel* uitgevoerd worden.

De opzet: De aspirant commando's simuleren een situatie achter vijandelijke linies.

De opdracht: Bereik het extractiepunt X (waar de helikopter zal landen) vóór het verstrijken van tijdstip T.

Bereik je het extractiepunt te laat? Dan zal de helikopter vertrokken zijn en zul je zijn achtergebleven – en daarmee *achtergelaten*. Deze opdracht is daarbij dusdanig opgezet, dat de vertrektijd van de helikopter slechts met onverschrokken inzet en aanhoudend snelle pas gehaald kan worden.

Deze les wordt gegeven op een moment wanneer de opleiding van de aspirant commando's reeds enige tijd onderweg is – en de effecten van aanhoudend slaapgebrek, weinig eten, en de constante fysieke en mentale aanslag en vereiste inspanning, onherroepelijk hun tol aan het eisen zijn van iedere deelnemende operator in spé. Op dit punt zijn meestal reeds enkele kandidaten afgevallen – en zij die tot punt in de opleiding zijn weten te geraken, bezitten allen, uit voorafgaande opdrachten gebleken, een zeker niveau van de vereiste mentale- en fysieke basiskwaliteiten.

Tijdens deze training leren ze het bestaan van het type situaties waarin aanmoedigingen danwel een helpende hand bieden *niet aan de orde zijn*; waarbij *als je in zou geven* aan noodkreten danwel het dreigen op te geven van je medesoldaten en als gevolg daarvan besluit om te proberen de ander te helpen, dat dit onherroepelijk zal betekenen dat *jullie beiden ten onder zullen gaan* en het niet zullen redden – dat er niemand geholpen kan worden als de situatie beroept op de onafhankelijkheid van álle individuen. Het is tijdens déze training dat de aspirant-commando's op een ultieme manier geconfronteerd worden met hun faculteit van volitie, d.w.z.: keuzevrijheid, specifiek de verantwoordelijkheid ervan – en oog-in-oog komen te staan met zichzelf in verhouding tot de realiteit, met de verantwoordelijkheid die ze voor hun eigen leven dragen en hiermee voor het karakter waarmee zij iedere keuze maken – waarbij ze getoetst worden op fundamenteel: *onafhankelijkheid* en gevoel van eigenwaarde (zelfachting).

Ze zien tijdens deze training, met- en voor hun eigen ogen het bewijs van het *bestaan van een type mens* dat het in dergelijke situaties *niet zal redden*, die zullen huilen dat ze niet meer kunnen, zich vast zullen klampen aan een ander in radeloze hulpeloosheid – en leren zodoende deze training begrijpen, wanneer zij het in de aanblik van dit type – de gezichtsuitdrukking en het postuur, met zeurend geklaag en krachteloos ineengezakke lichaam – inzien dat zij niet falen vanwege enige fysieke danwel mentale tekortkomingen, maar door het falen van hun *karakter* – en dat het moreel juiste in deze situatie is, om die persoon achter te laten – omdat deze persoon *zélf* verkiest te vergaan, en niet uit enige overmacht, maar door een zelftoegebracht, moedwillig karakterfalen vergaat. Dat een dergelijk persoon *inderdaad* jou zou meesleuren in diens falen als je het zou *toelaten*, een gevaar vormt voor jou en alle anderen, en dat *dit* een fundamentele les is die je moet leren, begrijpen en toepassen *als je in leven wilt blijven*. Zodoende vallen niet alleen de kandidaten die opgeven af, maar tevens iedere kandidaat die een opgever probeert mee te trekken of zich anderszins erdoor significant laat tegenhouden. Deze training toetst of een kandidaat geschikt is als commando, maar het is tevens, op een veel fundamenteeler niveau te bezien als een toets van iemands geschiktheid voor *het leven*.

De les van deze training is analoog met het gewicht van de beslissing om *zélf* na te denken, verantwoordelijkheid voor je eigen leven te nemen en zodoende je eigen, enige autoriteit te zijn – alsmede analoog aan het uiteindelijk wel of niet behalen van je eigen hoogste levensdoel, hetgeen je alleen zult halen als je het morele principe van *gerechtigheid* consistent en onaflatend toepast – dat alleen je eigen inspanning jouw leven kunnen vormen en redden – en dat je dus tevens moet kunnen beoordelen wanneer het moreel onjuist is om een ander te helpen, alsof onverdiend genade de oorzaak kan uitwissen van diens hulpkreet, m.a.w. wie je zult moeten *achterlaten*. Je moet leren dat geen enkel ander mens de verantwoordelijkheid over jouw leven van je kan overnemen, en dat het improper is om hiernaar te verlangen. Je moet leren dat als je op fundamenteel niveau jezelf niet eens kan helpen, je nooit geschikt kunt zijn om iets voor een ander mens te betekenen – en je moet het verschil in de menstypen leren kennen en hoe je het onderscheid herkent: je moet leren ontwaren wie opereert op de premissen van het *leven*, en wie op de premissen van de *dood* – en dat de hulpkreten van iemand die diens eigen onafhankelijkheid veronachtzaamt, de klanken zijn van een naderende parasiet, waar je overeenkomstig naar zult moeten handelen.

De mensen die filosofisch falen, d.w.z. voor de toets van het leven falen, zullen uiteindelijk, maar onherroepelijk het leven moeten verlaten, en je zult ze hierin moeten laten, want *deze uitkomst is wat zij wensen...*

Een protest tegen de realiteit zoals deze is, is de wens voor *niet-bestaan*.

De wens om niet na te denken, is de wens *om niet te zijn*.

De keuze "te zijn of niet te zijn", is de keuze om na te denken of niet na te denken; zelfstandig, onafhankelijk, op eigen kracht met *jouw verstand* als de absolute autoriteit.

Deze woorden zijn gericht aan hen die middels hun onafhankelijkheid, eigenwaarde en rationaliteit het 'extractiepunt' bereiken – d.w.z. de plek die door individuen bereikt wordt wanneer zij de eerder beschreven opdracht in hun eigen leven succesvol afronden.

De logische sequentie van statements die hieronder volgt is slechts het fundament van een rationele filosofie (een sterke compressie van dit fundament welteverstaan), en dient ten behoeven van elementaire "mentale kalibratie", d.w.z. de wijze waarop een individueel menselijk bewustzijn 'afgesteld is' ten opzichte van de realiteit – alsmede een aantal elementaire conclusies die onmiddellijk hieruit volgen in termen van *wereldbeeld*, *mensbeeld* en *zelfbeeld*.

Het zou een nog veel langere reeks logische argumenten en refutaties vergen om op alle tegenwoordig bestaande overtuigingen, opvattingen, misvattingen en drogredenen te reageren. Onderstaande dekt echter hoe dan ook het fundament en de essentie, waarin de rest impliciet reeds besloten zit:

Elementaire mentale kalibratie en intellectuele ammunisie

Filosofie is de wetenschap die studie doet naar de fundamentele natuur van het bestaan, van de mens, en van de relatie tussen de mens en het bestaan. De taak van filosofie is om een mens te voorzien van een allesomvattende kijk op het leven. Deze kijk dient als een basis, een referentiekader voor alle handelen van een mens, mentaal danwel fysiek, psychologisch danwel existentieel.

Deze kijk vertelt een mens de natuur van het universum waarmee deze dient om te gaan (metafysica); de middelen waarmee hij/zij hiermee om dient te gaan, d.w.z. de middelen om kennis op te doen (epistemologie); de standaarden waarlangs de mens diens doelen en waarden dient te kiezen, ten opzichte van diens eigen leven en karakter (ethiek) – en ten opzichte van de maatschappij (politiek); de middelen om deze kijk te concretiseren is de mens gegeven door esthetiek.

Metafysica

Filosofie kan niet midstream geformuleerd worden; complexe afgeleide concepten zijn geen valide startpunt van kennis. Het *valide startpunt* van denken voor het logisch opbouwen van een *rationeel* filosofisch systeem, gegrond in de realiteit, is:

"De realiteit *is*, als een absolute primaire" – en het verstand zal inspanning moeten leveren om het te ontdekken.

Het bestaan van de realiteit is een absolute zekerheid, hetgeen je zelf kan valideren door je vinger voor je uit te steken, in een cirkel te bewegen en te zeggen: "ik bedoel *dit*".

Gelijktijdig kan men concluderen dat "te bestaan", betekent "het bezitten van identiteit". Dit is de *Wet van Identiteit*, in de traditionele formule: *A is A*. Een ding is zichzelf. En te zijn, is *iets* te zijn. Dit fundamentele feit kan niet in tweeën worden gebroken.

Je eigen bewustzijn, de faculteit die het materiaal *identificeert* en *integreert* dat wordt geleverd door de zintuigen, is ook een absolute zekerheid. Het bestaan waarnemen *impliceert* de aanwezigheid van het bewustzijn dat waarneemt. Je eigen bewustzijn ontkennen is zodoende een contradictie; het feit dat je een realiteit waarneemt *is het bewijs van bewustzijn*. De zintuigen zijn daarbij het instrumentarium waarmee de mens contact heeft met de realiteit – en zijn dus noodzakelijkerwijs *geldig*.

"Bewustzijn", gedefinieerd als "de faculteit die het materiaal identificeert en integreert dat wordt geleverd door de zintuigen", *vóór*onderstelt een realiteit die bestaat om te worden waargenomen. Een bewustzijn dat nergens van bewust is, is een contradictie in termen. Een bewustzijn dat alleen bewust is van zichzelf, is ook een contradictie in termen: voordat het zichzelf zou kunnen identificeren als bewustzijn, zou het eerst van *iets* bewust moeten zijn.

De relatie tussen de realiteit en bewustzijn

De ultieme conclusie hiervan is: de realiteit bestaat *onafhankelijk* van (enig type) bewustzijn. De realiteit is een *primaire*, de realiteit is *leidend* – en bewustzijn moet *volgen*. Dit 'kalibreert' de focus van het verstand *richting de realiteit* (en zo weet het individu uitloeiend: *wensdenken is zinloos* – en emotie is geen instrument van cognitie, maar het *product* ervan: het product van een evaluatie).

Bewustzijn is een eigenschap van individuen, specifiek van *biologische organismen*, en vooronderstelt zintuiglijke waarneming, een zenuwstelsel met een brein, en het vooronderstelt zodoende het individuele organisme dat deze faculteiten bezit – er bestaat niet zoiets als 'bovennatuurlijk bewustzijn', 'universeel bewustzijn', 'collectief bewustzijn', 'bewustzijn zonder lichaam' of andersoortige onstoffelijke danwel oorzaakloze vormen van bewustzijn.

(Tegenwoordig kan daarbij ieder mens in de moderne neurologie concreet bevestigd zien dat de *cognitieve toestanden* een direct evenbeeld kennen in de vorm van *cerebrale activiteit* – en is het volledige informatie encoding- en decodingproces, van zintuigen tot aan de associatieve hersengebieden en uiteindelijk het corpus callosum waar alle informatie samenkomt, gekend en in kaart gebracht. Ook in de moderne biologie bestaat er geen onduidelijkheid over dat het fenomeen "leven" een emergent gevolg is van,

uiteindelijk, chemische processen van atomen uit het Periodiek Systeem der Elementen – die in de natuurkunde inmiddels verklaard worden als het gevolg van de identiteit en relaties van deeltjes zoals beschreven in het Standaardmodel van Elementaire Deeltjes.)

Een bewustzijn kan niet gedefinieerd worden anders dan in relatie tot de realiteit, en niet in omgekeerde volgorde. De gehele geschiedenis van de filosofie van de mens kenmerkt zich door de stelselmatige *omkering* van deze oorzaak-en-gevolg-relatie, tussen de realiteit en bewustzijn (resulterende in alle vormen van mysticisme en religie).

Causaliteit

Te zijn is *iets* te zijn - en iets te zijn betekent als zodanig, dienovereenkomstig handelen. Het is de *Wet van Identiteit toegepast op handelingen*, d.w.z. causaliteit is een uitvloeisel van identiteit. Met name belangrijk bij het overwegen van causaliteit (de Wet van oorzaak en gevolg): er zijn geen 'zwevende' handelingen of acties; er zijn alleen acties uitgevoerd/verricht door entiteiten (concrete, fysieke dingen – die je kunt aanwijzen, ook wel ostensieve identificatie genoemd, danwel met instrumenten kunt registreren). Alle "existenten" zijn reduceerbaar uiteindelijk tot combinaties, componenten, danwel onderscheidende aspecten van "entiteiten" *in primaire zin*.

Entiteiten vormen de inhoud van de wereld die de mens waarneemt; er valt verder niets anders te observeren.

"Actie" is de naam voor hetgeen entiteiten doen. Er is slechts één type actie mogelijk voor een entiteit: de actie die uitdrukking geeft aan diens identiteit. Dit is de actie die het zal ondernemen, de actie die door diens aard wordt veroorzaakt en vereist.

Er is geen 'oorzaakloze actie'; alle acties worden veroorzaakt door entiteiten.

De wet van identiteit staat je niet toe om je cake te bewaren en die tegelijk ook op te eten.

De wet van causaliteit staat niet toe dat je je cake opeet voordat je hem hebt gebakken.

Epistemologie (kennistheorie)

De mens wordt geboren zonder enige 'ingeboren' kennis; *tabula rasa*, maar elk mens is voor diens overleven *afhankelijk* van kennis van de realiteit en kennis van diens eigen natuur. (Denk alleen al aan de noodzaak tot het ontdekken van kennis van giftig voedsel – en de ontdekking van de bredere relatie tussen water, voeding, zuurstof, warmte/koude – en menselijk overleven.)

Wetenschap van de realiteit is een *vereiste* voor menselijk overleven. Alle methodische kennis, die nodig is om de waarden te kunnen produceren die nodig zijn om *als mens* te kunnen overleven, *moet worden ontdekt*. Niemand kan hierbij *namens een ander* nadenken, leren of begrijpen. Dit cognitieve werk van focussen, nadenken én valideren, moet ieder individu *zelfstandig* uitvoeren.

Het denkinstrument heeft een specifieke natuur; een zekere *identiteit*: het denkvermogen van een mens is niet alwetend, noch onfeilbaar (het kan fouten/vergissingen maken). Dit betekent dat de mens de regels, de methode moet ontdekken om tot geldige conclusies te kunnen geraken middels dit instrument: *deze methode is logica*.

Wetenschap, d.w.z. "kennis vergaren van de realiteit middels observatie en experiment", is de *enige methode* die de mens heeft om tot kennis te kunnen geraken. De rationele, nadenkende mens, met diens verstand gericht op de realiteit, heeft sinds de industriële revolutie inmiddels zulke immense verworvenheden bereikt, waarbij iedereen nu *met eigen ogen* kan verifiëren dat de menselijke kennis dusdanig verreichend is geworden, dat mensen inmiddels met ruimteraketten vertikaal opstijgen en tot ver buiten de atmosfeer weten te geraken. Inmiddels is het menselijk genoom in kaart gebracht en de eerste succesvolle leukemiebehandelingen bij kinderen middels DNA-hercodering zijn reeds een feit; en zo verder, en zo verder...

Het feitelijk bewijs van de effectiviteit van de rede en logica en het menselijk vermogen om de realiteit te leren kennen, en er met grote mate van beheersing en controle mee te opereren, is overal te zien, onontkenbaar, overal om ons heen.

Echter, waar een deel van de mensen zich nu klaar begint te maken voor het verruimen van diens belevingswereld door de eerstvolgende planeten buiten de Aarde te gaan bezoeken met zelfsturende machines gemaakt van zelfreparerende nanomaterialen, staat een ander (veel groter) deel van de mensen 'met brandende fakkels naar de lucht te schreeuwen' expliciet uitende dat ze anti-wetenschap zijn en dat er 'geen waarheid', 'geen kennis' en 'geen zekerheid' bestaat... en dat ze dit via 'bovennatuurlijke zintuigen' danwel via hun 'gevoel' hebben vastgesteld...

Het statement "er bestaat geen zekerheid" is een contradictie: het statement sluit zichzelf uit (het is op zichzelf een claim van zekere kennis). "Hoe meer ik leer, destmeer ik besef dat we helemaal niets weten" is het metafysisch gegevene ontkennen: dat je bestaat, dat je het bestaan waarneemt, dat je een mens bent met een conceptueel bewustzijn dat afhankelijk is van kennis van de realiteit.

"We weten dat we niets weten", roepen ze, terwijl ze het feit negeren dat ze kennis claimen – "Er zijn geen absolute waarden", roepen ze, terwijl ze het feit negeren dat ze een absolute uitspraak doen – "Je kunt niet bewijzen dat je bestaat of dat je bewust bent", roepen ze, terwijl ze voorbijgaan aan het feit dat bewijs het bestaan, bewustzijn en een complexe keten van kennis vooronderstelt: het bestaan van iets dat je kunt weten, van een bewustzijn dat in staat is om het te weten, en van een kennis die geleerd is om onderscheid te maken tussen concepten als het bewezene en het onbewezene.

Hier toont zich het bankroet van de moderne filosofie, en tevens bewijst het de *noodzaak* tot een rationele filosofie, incl. goed getrainde logische vaardigheden en het herkennen van drogredenen.

Waarheid is het *correct identificeren van de realiteit*.

De methoden van de mens hiertoe zijn perceptie en *concept-formatie*, het proces met als invoer de existënten in de wereld die de mens waarneemt, met als uitvoer alle woorden (d.w.z. de taal) die een mens gebruikt. Een objectieve definitie, geldig voor alle mensen, is een definitie die de essentiële onderscheidende kenmerken en soort van de bestaande existënten aanduidt die onder een bepaald concept vallen – in overeenstemming met alle relevante kennis die beschikbaar is in dat stadium van de ontwikkeling van de mensheid. De waarheid of onwaarheid van *alle kennis* die iemand heeft, hangt af van de correctheid van diens definities.

Hoe selecteert de mens van wie een bewering of hypothese waar is en wie nonsense predikt? Door te kijken naar diegene(n) die zijn/haar zaak kan *bewijzen*, en dit valideert een mens door de *logische stappen* terug te leiden die tot een conclusie hebben geleid, uiteindelijk helemaal terug tot diens *referenten in de realiteit* – die via de zintuigen waargenomen kunnen worden.

Is een bewering of hypothese in contradictie met experiment, d.w.z. in contradictie met waarnemingen in de realiteit? Dan is het *onjuist*. Dit is de essentie van wetenschap. Het omgekeerde hiervan is het uitvloeisel: dat wat zonder bewijs wordt geclaimd, kan *zonder bewijs* verworpen worden. En niemand is er ooit toe geroepen om een *negatieve* te bewijzen (bewijs dat ... *niet* bestaat) – waarheid is geen negatie van negatieven. De bewijslast ligt bij degene die een *positieve* claim doet.

Denken is het proces van het definiëren van identiteit en het ontdekken van causale verbanden.

Aleen individuen kunnen denken. Er bestaat niet zoiets als een 'collectief brein' noch een 'collectief bewustzijn'.

Hoewel een individu gebruik kan maken van kennis eerder opgedaan door anderen – of kan een bepaald probleem onderverdeeld worden in een serie kleinere (sub)problemen – de inspanning van denken kan niet worden 'opgeteld' door meerdere breinen tegelijk over een probleem te laten nadenken. Het cognitieve proces is een *individueel* proces.

Alle kennis die ooit is opgedaan is, op deze fundamentele wijze, door individuen opgedaan – van de lijst van dingen die we niet kunnen eten, tot de methoden van landbouw en veeteelt, kennis van penicilline, de gloeilamp, de uitvindingen van machines om zware langdurige arbeid te verlichten en in tijdsbeslagname te verkorten, tot auto's, stoomtreinen, straalvliegtuigen, digitale computers, satellietcommunicatie tot en met alle andere waarden die de mens tegenwoordig tot diens beschikking heeft.

Al deze kennis hoeft niet door elk individu volledig opnieuw ontdekt te worden. Alle kennis die achter deze zichtbare verworvenheden schuilgaat is *overdraagbaar* (een onderscheidend vermogen van mensen t.o.v. dieren), maar ieder individu zal deze kennis *zelfstandig tot zich moeten nemen*, en dit vereist *inspanning* – inspanning die niemand anders namens het individu voor hem/haar kan uitvoeren.

Dit is de elementaire keuze, de essentie van de vrije wil van ieder mens: *nadenken of niet-nadenken* – de rest volgt vanuit hier...

Nadenken wordt daarbij nooit een automatische actie – en (bekeken in context van volledige levensspanne) een mens bereikt nooit het punt waarop nieuwe kennis niet meer nodig is. De inspanning van denken moet steeds opnieuw worden 'gewild', het focussen van aandacht moet steeds opnieuw bewust worden aangewend, zolang een mens leeft.

Psychologie

Het gevolg van het opereren op basis van bovenstaande premissen is de onwrikbare overtuiging dat de realiteit bestaat, dat de mens in staat is om de realiteit te leren kennen en de methodes kan ontdekken om proper te leven; het vormt de grond van eigenwaarde: de onwrikbare overtuiging dat je cognitieve instrument capabel is om met de realiteit om te gaan.

Psychologie wordt echter veelal beschreven als "de studie naar menselijk gedrag", waarbij voorbijgegaan wordt aan het feit dat iemands psychologische- en emotionele configuratie gevormd wordt door iemands *ideeën*. Ook de emotionele faculteit van de mens begint *tabula rasa*, d.w.z. zonder enige 'ingeboren' of voorgevormde waarden – alle waarden moeten ontdekt, gedefiniëerd en verworven worden. Het is in deze zin dat een mens een wezen van zelfgekozen, zelfgemaakt karakter is.

Het moge duidelijk zijn wat voor verschil het maakt *bij het wegen van iedere keuze die een individu maakt* of iemand leeft met de notie dat het doel van het leven het 'hiernamaals' is versus een eindig leven in het nu; of de mens een 'zondig en minderwaardig wezen' is, en 'het leven op aarde lijden' is versus dat de mens een natuurlijk fenomeen in de natuur is en het eigen leven op aarde te leven het hoogste doel; of bewustzijn voorafgaat aan materie, of materie voorafgaat aan bewustzijn; of het verstand geldig is en de realiteit kan leren kennen, of niet; of je eerst moet voelen of eerst moet denken, of je voor anderen moet leven verus dat je moet leven voor jezelf; of anderen verantwoordelijk zijn voor jou versus dat je zelf verantwoordelijk moet dragen...

Dit zijn allemaal *filosofische* beginselen – en zij vormen op fundamentele wijze iemands *wereldbeeld, mensbeeld en zelfbeeld*.

Alle concepties en ideeën die een mens uiteindelijk draagt, worden op fundamentele wijze gevormd door de antwoorden die een mens op deze vragen geeft.

Het is niet eenvoudig om nieuwe kennis op te doen, zeker als het gaat om complexe wetenschappelijke kennis, of abstracte filosofische beginselen – dit kost onherroepelijk *werk*, een hoeveelheid energie, net als ten tijde van de middelbare school, waar veel mensen hun enige periode beleven waarin ze intensief studeren, en het gevoel van inspanning leren kennen ("flink moeten blokken", "erin stampen") als ze beginnen met het ontwikkelen van complexere kennis, voortbouwend op de elementaire kennis vanuit de opvoeding en het basisonderwijs. Veel mensen echter besluiten vroeg of laat in hun leven dat deze moeite, de inspanning nodig voor kennisformatie, *teveel moeite* is, en stoppen op dit punt met het leveren van deze fundamentele inspanning.

Zolang er nog voornamelijk irrationele denkbeelden en conclusies klinken, zullen alleen *die* zelfstandige denkers overblijven, die het *morele lef* hebben om hun eigen overtuigingen te blijven volgen, hun rug recht te houden, en onderweg niet te zwichten voor enig pleidooi voor irrationaliteit en hun verstand niet opgeven, *ongeacht met hoeveel stemmen de tegenovergestelde overtuiging klinkt*. Om in een haast volledig irrationeel verworden beschaving een fatsoenlijk en eerlijk leven te leiden is zodoende geen kleine uitdaging. Er zijn er hier ook velen die onderweg opgeven, omdat ze hun ideeën niet kunnen articuleren, of geen idee hebben van wat proper is (d.w.z. het goede) om in deze tijd te doen. Maar het is zeker mogelijk, zolang je met integriteit zélf blijft nadenken, evalueren, oordelen en handelen – binnen realistische verwachtingen/doelstellingen.

Het belangrijkste inzicht hierbij voor ieder rationeel mens is dat het geen enkele aandacht verdient om over 'alle andere mensen' na te denken, behalve hen die je zelf kiest en gekozen hebt en vanwege hun deugden waardeert – noch een mening te hebben (laat staan uiten) over hoe anderen zouden moeten leven.

Een rationeel individu is niet bezig met 'hoe hij/zij ten opzichte van de collectieve kudde opgesteld staat', of een of ander 'gemiddelde', zoals allerlei economische aggregaatwaarden (modaal-inkomen, etc.), en laat diens geluk en lot niet afhangen van het denken of handelen van anderen – en begrijpt dat een stelselmatige bemoeizucht met, en in de levens van anderen op geen enkele wijze van waarde kan zijn voor zijn/haar eigen leven, noch proper (d.w.z. fatsoenlijk).

De focus van het individu ligt proper gezien op de realiteit, op de natuur; en specifiek: op meesterschap over de natuur verwerven – de focus behoort niet te liggen op andere mensen; en vervolgens: meesterschap over (de levens van) andere mensen.

De keuze is slechts om je eigen leven te leiden, en naar je volledige kunnen – zonder het onverdiende te claimen of te accepteren, en anderen niet het onverdiende te geven of van hen te vragen. Je bent niet verantwoordelijk voor mensen die je nog nooit hebt ontmoet, niet kent, noch ooit enige vrijwillige betrekkingen mee bent aangegaan – en je bent in de eerste plaats niet verantwoordelijk voor de waardelozen en de kwaadaardigen.

Er zijn onontkenbaar gevallen bekend waar mensen cognitief danwel fysiek niet een bepaald basisniveau weten te halen om in de wereld zelfstandig te kunnen functioneren, maar de meerderheid behoort niet tot deze categorie. Het percentage mensen dat werkelijk niet bij machte is om zelfstandig te kunnen opereren wegens neurologische en/of fysieke redenen, betreft een marginale minderheid. Tegenwoordig is echter de gehele maatschappelijke norm geconfigureerd naar het tegenovergestelde (een logisch gevolg wanneer het verstand, logica en wetenschap als niet-geldig beschouwd worden, en de individuele mens voor incapabel gehouden wordt die, indien aanzichzelf overgelaten, d.w.z. zonder een zorgstaat die hem/haar in alle aspecten van diens levens begeleidt, onherroepelijk zou vergaan).

Psychologie is een van de humanistische wetenschappen waar vele misvattingen en onwetenschappelijke methodes en -mentaliteiten bestaan. De overgrote hoeveelheid van de cognitieve stoornissen die tegenwoordig geassocieerd worden kennen geen objectieve definitie noch -diagnosemethoden. Een fenomeen zonder objectieve definitie kan niet als geldig worden beschouwd. Elke en enige diagnose dient gefundeerd te zijn op aantoonbare feiten, in dit geval neurologische *metingen*: bijv. hersenscans etc... geanalyseerd tegenover een *objectieve standaard*. Een objectieve standaard vereist een correlerende *grootheid en eenheid*. Wat zijn de grootheden en eenheden van proper functioneren van menselijk cognitief vermogen? "Ik kan me slecht concentreren" en "gevoelig voor prikkels" of vaakgehoorde stellingen van dat type zijn nauwelijks onderbouwing voor een *permanente* mentale diagnose van onvermogen.

Al te veel mensen gebruiken een hegendaagse cognitieve diagnose – of het nu autisme, ADHD, ADD, PDD-NOS of iets anders is – als *excuus* om de verantwoordelijkheid van zélf nadenken en verantwoordelijkheid over het eigen leven, *te kunnen afwerpen*.

"Ja iets met altijd van onderaf naar boven denken en niet top-down kunnen denken". "Ja ik ben zo introvert". "Ja ik ben altijd zo ongeorganiseerd". "Ja ik kan me zo slecht op één ding concentreren." "Ja, ik denk altijd van alles door elkaar". "Zo snel afgeleid", etc. Vaak genoeg is dit eenvoudig *weerstand* (vaak zelfs een weigering, een *opstand*) tegen de inspanning die vereist is, steeds opnieuw, om zélf na te denken, waardeoordelen te doen, keuzes te maken en de verantwoordelijkheid te dragen voor de gevolgen van al die keuzes – en zo lijkt inmiddels een significant deel van de bevolking zodoende, vrij eenvoudig, een dergelijke diagnose toebedeeld te krijgen en te aanvaarden, zonder de werkelijke taak van verdere introspectie.

Ook introspectieve concepten moeten volgens de regels van concept-formatie worden gevormd: een bepaald psychologisch proces moet een bepaalde inhoud en een bepaalde mate van intensiteit hebben. Een evenknie in bijv. de natuurkunde, zoals het concept "afstand"; kan ook niet gedefinieerd worden zonder *eerst* de grootheid "lengte" te conceptualiseren, en uit te drukken in een passende, meetbare, *vaste* eenheid (meter, foot, inch, etc.). Het is hier dat veel van de tegenwoordige 'psychologie' diens eigen bankroet bewijst. Het is dit type contradictie waardoor de hedendaagse psychologische wetenschap niet langer wetenschappelijk genoemd mag worden. Het bewijs hiervan is o.a. te zien in de identificatie en diagnostiek van autisme zoals gedefinieerd in de DSM-5, waarbij een kenmerkenlijst gegeven wordt waarvan 15 van de 20 (75%) van de genoemde kenmerken *positieve* kwaliteiten betreffen (waaronder "goed in analyseren", "uitstekende detailwaarneming", "nauwkeurig", "eerlijk en recht door zee", "loyaal", "buiten vaste kaders kunnen denken", "talent voor specialisatie", "niet graag over koetjes en kalfjes praten" en meer. Hierin is te zien dat de mens vanuit een standaard bekeken wordt waar *als hij het goede belichaamt, dit tot jouw cognitieve diskwalificering zal leiden*.

De maatschappij, het overheidszorgstelsel in dit geval, geeft mensen met deze vage definities en diagnosemethoden zo een middel om dit excuus vrij gemakkelijk te verkrijgen (makkelijker dan de inspanning van zelf moeten blijven nadenken; en makkelijker geld verdienen dan door zelf te werken). Zoals gezegd, het kritieke punt van de huidige morele crisis is op maatschappelijk niveau reeds lang gepasseerd. Dit is het resultaat ervan in diens volle wasdom.

Kapitalisme – het vergeten ideaal

Als de realiteit als de objectieve *standaard* gehouden wordt (als een absolute), en dit consistent wordt doorgevoerd – zonder enige context te laten vallen – tot en met de takken van ethiek en politiek, zal dit leiden tot de conclusie dat *kapitalisme* – gedefinieerd als "de volledige scheiding van staat en economie, waarbij alle bezit privé-eigendom is – het sociale systeem gebaseerd op de bescherming van individuele rechten" – het enige *propere* sociale systeem is voor de mens *qua mens* (d.w.z. zoals de mens van nature is) – omdat het het enige systeem is waarin het individu *het onwrikbare recht op diens eigen leven* gerespecteerd ziet, en zodoende *vrij* gelaten wordt om te denken en te kiezen (handelen), zodoende vrij om de waarden te produceren die de natuur vereist voor menselijk overleven – waar het individu *niet gedwongen* wordt om met anderen mensen om te gaan noch onvrijwillige betrekkingen aan te gaan, maar alle samenwerking op *vrijwillige* basis is, op basis van het uitwisselen van waarde voor waarde – geïmplementeerd via *laissez-faire* vrije markten.

Dit was ooit het ideaal, ontdekt in de V.S. (in 1788) en in Nederland (in 1798), maar lijkt het grotendeels vergeten. Dit zijn nog steeds de landen waar de meeste vrijheid bestaat – en is in de geschiedenis de meeste welvaart en ondernemersgeest gerealiseerd en gedemonstreerd; nergens anders ter wereld is de mens ooit de barbaarse vormen van *staatsisme* (etatisme) ontstegen – waarbij het individu zo ver je terugkijkt in de geschiedenis als een offermiddel wordt beschouwd voor het zogenaamde collectief, ofwel in naam van een koning of keizer, namens een God, wegens een 'oerzonde' en voor een hiernamaals of een volgend leven, of in diens moderne versie: wegens 'erfzonde' en voor een onstoffelijk niet-bestaand geheel genaamd 'de maatschappij' en 'het algemeen belang' (er bestaan alleen individuen) – waarbij de enige logische uitkomst (en zoals keer op keer in de geschiedenis bewezen) is dat uiteindelijk niemand meer iets produceert, eindigend in algehele mentale lethargie en teloorgang (zie de voormalige Sovjet Unie, de voormalige DDR, maar ook het tegenwoordige Noord-Korea, Cuba, Venezuela, China etc.).

In een proper kapitalistisch systeem heeft de staat slechts één taak: *het beschermen van individuele rechten*. Hiertoe worden drie functionele instituten opgericht: het Politiekorps (ter bescherming tegen criminelen), een Krijgsmacht (ter bescherming tegen buitenlandse indringers) en onafhankelijke Rechtspraak (Justitie) (uitvoering van gerechtigheid en ter bescherming tegen contractbreuk en fraude).

In dit type samenleving heeft een individu slechts één 'plicht', in de vorm van een negatieve: het verbod tot het initiëren van fysieke inmenging in het leven van anderen, d.w.z. de plicht tot het niet schenden van het individuele recht van een ander. Meer niet. Het resultaat: een sociaal systeem waarin er *geen belangenconflict* tussen mensen is die niet verlangen naar het onverdiende, die geen offers brengen of accepteren, die met elkaar omgaan als handelaars en waarde voor waarde geven – een samenleving waarin mensen elkaars individuele rechten respecteren.

Het is het systeem waarin het individu het *eigendomsrecht* beschermd ziet – en zich zodoende bevrijd ziet van met geweld opgelegde inmenging door andere mensen (criminelen) alsmede bevrijd van rechtenschendingen door *een staat zelf* (zoals onvrijwillige belastingen, geldcreatie, tarievenstelsels, vergunningenstelsels, etc.).

In een kapitalistische samenleving begrijpt men dat er maar één wijze is waarop rechten geschonden kunnen worden, namelijk middels *fysiek geweld*. Fysiek geweld – en diens uitvloeisel: economisch geweld – is de *enige* manier om iemands vrije keuze (denken) en uitvloeiend vrije handelen te kunnen stoppen te doen functioneren en te doen buigen naar een externe wil.

Daarom wordt *het recht tot zelfverdediging* naar de staat gedelegeerd (in de vorm van het Politiekorps) wiens autoriteit strict is begrensd door *objectieve wetten*, zodat alle mensen non-ambigu kunnen lezen, leren, weten en begrijpen welke handelingen niet toegestaan zijn (in feite slechts bestaande uit één enkel verbod: fysiek geweld initiëren), en zodoende alle individuen *alleen overtuiging* en *rationele argumenten* als middel hebben om een ander individu tot een bepaalde handeling kunnen doen besluiten. Dit is de reden waarom mensen een overheid nodig hebben. (Anarchisten en libertariërs menen dat recht onder mensen zélf gerealiseerd kan worden, maar vergeten de vraag: recht, volgens *wiens* definitie? Zonder objectieve wetten is er geen recht noch gerechtigheid mogelijk – en regeert uiteindelijk altijd de willekeur van de sterkste bende).

Een kapitalistische samenleving is een samenleving van *handelaren*, niet van bruten of mystici – waarbij niemand wordt bedreigd, op laste van gevangenisstraf of erger, tot het afstaan van zijn of haar geproduceerde danwel verworven bezittingen. Er bestaan slechts twee potentiële *schenders* van de rechten van een mens: criminelen en de overheid zelf. Hiertussen dient een stricte scheiding te worden aangemaakt – door de tweede (de overheid) te verbieden om gelegaliseerd de activiteiten van de eerste (criminelen) uit te voeren.

Kapitalisme is het enige systeem ooit bedacht op basis van de rede, waar fysieke- en economische dwang expliciet *uitgesloten is in alle sociale betrekkingen*, en waar de mens *qua mens* gerespecteerd wordt, d.w.z. diens "inalienable individual rights". Het is het enige sociale systeem dat ooit is gerealiseerd waarin het concept "the individual pursuit of happiness" is kunnen ontstaan en heeft kunnen bestaan: een onwrikbaar recht van ieder individu om diens *eigen levensdoel* na te streven, omdat jouw leven *jou toebehoort*; en het goede is *om het te leven*. Dat je niet voor de koning (monarchie), de staat (fascisme) noch voor enig onstoffelijk collectief bestaat, noch hoeft te leven (socialisme/communisme/religieuze staten), maar dat je leeft op deze aarde, voor *jezelf* en je leven alleen jou toebehoort.

("Inalienable rights" betekent hier niet dat de overheid 'rechten en privileges aan burgers uitdeelt', het betekent de *politieke erkenning* dat de realiteit (de natuur en de natuur van de mens) niet bedrogen kan worden, dus ook niet de onveranderlijke

vereisten die de mens *qua diens natuur* behoeft: *vrijheid* – en dat geen mens, politicus, koning noch overheid op aarde deze feiten kan veranderen. Individuele rechten behoren mensen toe omdat hun natuur dit *noodzakelijkerwijs vereist*.)

Iedereen die ooit een werkgever of een werknemer is geweest, of mensen aan het werk heeft gezien, of zelf een eerlijke dag werk heeft gedaan, kent de cruciale rol van bekwaamheid, intelligentie, van een gefocuste, competente geest – in alle soorten werk, van relatief eenvoudig tot zeer complex. Hij weet dat bekwaamheid of het gebrek eraan het verschil maakt van leven of dood in elk productief proces. Het bewijs is zo overweldigend – theoretisch en praktisch, logisch en 'empirisch', in de gebeurtenissen in de geschiedenis en in ieders eigen dagelijkse sleur – dat niemand kan beweren er niets van te weten.

In de politieke geschiedenis van Nederland uitte de ontwikkeling naar steeds meer individuele vrijheid zich eerst in de scheiding van staat en kerk (zie Unie van Utrecht in de 16^e eeuw): d.w.z. *vrijheid van geest* – en later tot de scheiding van staat en economie (zie de Grondwet uit 1798): d.w.z. naast geestesvrijheid ook *vrijheid van lichaam en productiviteit* geïmplementeerd middels eigendomsrecht, beiden vereist voor vrijheid van keuze. Zowel in Nederland als in de Verenigde Staten werd, geïnspireerd door de ideeën van John Locke, een nieuwe type samenleving gesticht op basis van het moreel-politieke concept "individueel recht" – wat leidde tot de immense welvaart zoals we gerealiseerd zagen met name in de 19^e en 20^e eeuw in deze vrije samenlevingen. Deze vooruitgang werd bereikt *zonder offermiddelen*.

De eerste progressie van menselijke beschaving in deze context was de politieke scheiding van staat en kerk (vrijheid van denken), daarna volgde de scheiding van staat en economie (vrijheid van handelen). Het is alleen in de VS (in 1788) en in Nederland (in 1798) waar op Aarde ooit een samenleving is gesticht volgens deze ethiek – waar ooit begrepen is dat *vrijheid* de noodzakelijke vereiste is voor mensen om proper in de natuur en met elkaar te kunnen leven. Dat *niemand* een claim mag leggen op het leven van een ander: dat individuele rechten "*inalienable*" zijn – en ieder mens in beginsel leeft om diens eigen leven te leiden.

Dit zijn nog steeds de landen waar de meeste vrijheid bestaat; nergens anders ter wereld is de mens ooit de primitieve en barbaarse methoden van *staatsisme* ontstegen – waarbij het individu zo ver je terugkijkt in de geschiedenis als een offermiddel wordt beschouwd voor het zogenaamde collectief, ofwel in naam van een koning of keizer, namens een God, wegens een 'oerzonde' en voor een hiernamaals of een volgend leven, of in diens moderne versie: wegens 'erfzonde' en voor een onstoffelijk geheel genaamd 'de maatschappij' en 'het algemeen belang'.

Het recht op eigendommen is de enige mogelijke *implementatie* van het recht van een individu op diens eigen leven ("the right to Life"): De mens die produceert terwijl *anderen* beslissen over de hieruit resulterende productie, is slechts *een dienaar*. Hierbij bestaat niet zoiets als 'een beetje on-vrij', een mens is vrij, *of niet*. Een mens is een *conceptueel* wezen, en overziet diens gehele levensspanne – en dient hier zorgvuldig naar te plannen (zoals zorgen voor onderdak, voorzieningen en middelen voor latere leeftijd, en meer) – en vereist hiertoe de volledige en onafhankelijke zeggenschap over diens keuzes, d.w.z. "the right to Liberty" (inclusief volledige keuzevrijheid over diens financiële middelen) en the "right to Privacy" om die keuzes aan niemand te hoeven verantwoorden (niet aan een overheid, niet aan andere mensen) als er geen rechten van anderen geschonden zijn.

Privacy is de vrijheid van handelen waarbij men *zichzelf selectief* kan tonen aan de wereld. Het stelt individuen in de gelegenheid hun identiteit (en gegevens) alleen te tonen *wanneer* gewenst en *indien* gewenst.

In primitieve maatschappijen is er geen privacy: het bestaan van de 'wildemens' is volledig publiek, geregeerd door de wetten van de groep of stam. Middels kennis en technologie wordt de mens, als deze besluit het verstand te gebruiken in plaats van (bij)geloof, echter steeds meer verlost van de andere mens. Beschaving kenmerkt zich met name door de progressie van een samenleving naar een hogere mate van privacy.

Beschaving is het proces van elkaar steeds meer met rust kunnen laten en het afnemen van bemoeienis van eenieder met ieder andermans leven.

Economie

Het is de meest grove misvatting van deze tijd dat men nog altijd ontkent dat menselijke welvaart alleen *geproduceerd* kan worden, en alleen door *vrije individuen* welteverstaan, en in plaats daarvan stelt dat alle rijkdom zogenaamd geroofd is van hen die *niets* geproduceerd hebben. Dat grondstoffen op een of andere wijze 'iedereen' zouden toebehoren, terwijl ook grondstoffen blijven, zonder de inzet van het intellect en noeste arbeid van individuele mensen om ze te ontdekken, op te graven, te bewerken en te raffineren, net zo goed *nutteloze* grondstoffen. Dat er in een kapitalistische staat onherroepelijk monopolies zouden ontstaan in allerlei significante sectoren is ook een economische drogreden: het is alleen een overheid die andere individuen kan stoppen van het betreden van een anderszins vrije markt. (Dit zijn slechts drie van vele persistente economische misvattingen die momenteel bestaan.) Het is dit type contradictie waardoor de hedendaagse economische wetenschap niet langer wetenschappelijk genoemd mag worden.

"laat de kannibaal die snauwt dat de vrijheid van de menselijke geest nodig was om een industriële beschaving te creëren, maar niet nodig om het in stand te houden, een pijlpunt en een berenvel krijgen, geen economische leerstoel aan de universiteit.'

- Galt's Speech

Zij (de rationelen) de wél willen werken – de elementaire noodzakelijkheid om in de menselijke levensbehoeften te kunnen voorzien – moeten zich in een proper sociaal systeem *beschermd* zien tegen hen (de irrationelen) die weigeren zich voor deze noodzakelijkheid in te zetten en pogen te parasiteren op de productieve energie van andere individuen...

Ayn Rand:

"Als sommige mensen ervoor kiezen om niet na te denken, kunnen ze alleen overleven door een routine van werk te imiteren en te herhalen die door anderen is ontdekt – maar die anderen moesten het ontdekken, anders zou niemand het hebben overleefd.

Als sommige mensen ervoor kiezen om niet na te denken of te werken, kunnen ze (tijdelijk) alleen overleven door de goederen te plunderen die door anderen zijn geproduceerd – maar die anderen moesten ze produceren, anders zou niemand het hebben overleefd."

Niet willen werken, is ethisch gesproken *immoreel* – het stoelt op een ontkenning van de realiteit. Als er mensen zijn die niet *kunnen* werken (en dit betreft een marginale minderheid van alle mensen), dan zijn ze – in een proper kapitalistisch systeem – toegewezen op *vrijwillige* liefdadigheid. Liefdadigheid is in een propere samenleving een marginale kwestie. Op dit punt treffen vele hedendaagse discussies mij overigens altijd met verbazing: het staat eenieder altijd vrij om *uit zichzelf* te schenken aan liefdadigheid; d.w.z. geef eenvoudig wat je wilt en kunt missen aan degene waarvan jij denkt dat het van waarde kan zijn, vrijwillig, *als* je dat waardevol vindt – er is nooit ook maar sprake geweest van een zoiets als een 'verbod op schenkingen aan de onfortuinlijken' – maar de mensen die het hardst roepen voor de onfortuinlijken op te willen komen menen veelal dat er hiertoe eerst een verplichting moet worden opgedwongen *aan alle anderen*, voordat zij vrijwillig lijken te kunnen geven.

Niemand kan proper gezien het recht claimen, via het geweldsmonopolie van de overheid, om de productie en bezittingen van ieder productief individu onder dwang af te mogen nemen, om vervolgens af te staan aan hen die *weldegelijk* door eigen (moreel) falen in vergelijkbare positie zijn gekomen – bijv. door nooit te hebben willen leren, niet willen werken, financiële oververantwoordelijkheid, door geen afspraken na te komen, onaandachtigheid, luiheid, ongepast gedrag, onethisch danwel crimineel gedrag of ander contraproductief gedrag – en vervolgens claimen dat dit 'rechtvaardigheid' is, en 'gelijkheid' het hoogste ideaal.

Iemand belonen voor diens *ondeugden* is haast het meest immoreel dat een mens kan sanctioneren; toch is dit precies hetgeen stelselmatig in onze 'verzorgingsstaat' plaatsvindt. Anti-concepten als 'algemeen belang', 'eerlijke verdeling', 'sociale welvaart' en 'bestaanszekerheid' bedekken de omkering van oorzaak en gevolg van de relatie tussen productie en consumptie – en van de rol van *individuele prestatie*. De huidige politieke en economische theorie is daarom ook niet onschuldig meer te noemen, nu, met de kennis en inzichten van de 21^e eeuw – en geeft blijk van het ontbreken van een propere ethische theorie.

Ayn Rand:

"Het is duidelijk dat deze [politiek-economische] termen en relaties afhangen van een identificatie van de aard van de mens, dat ze anders zouden zijn als ze betrekking hebben op een samenleving van rationele wezens of op een mierenkolonie.

Het is duidelijk dat ze radicaal anders zullen zijn als mensen met elkaar omgaan als vrije, onafhankelijke individuen, ervan uitgaande dat elke mens *een doel op zich is* – of als leden van een roedel, waarbij elk de ander beschouwt als het middel om *zijn of haar* eigen doelen te bereiken, tot aan de uiteinden van het pak aan toe."

Het feit dat de overheid inmiddels (opnieuw) in elk onderdeel van de economie verweven zit, is de primaire oorzaak waarom de gemiddelde mens het nu in deze tijd niet meer voor elkaar krijgt om onafhankelijk, levend van eigen productiviteit, te leven. "Recht" is hierbij inmiddels verdraaid van "vrijheid tot keuze" en vervormd tot recht als *claim*, namelijk een "claim op de productie van een ander" (d.w.z. op een uitkomst) – en zo leeft de meerderheid tegenwoordig met noties als 'recht op onderdak' – gebouwd door wie?; 'recht op gezonde voeding' – verbouwd, bewerkt en geleverd door wiens inspanningen?; 'recht op zorg' – geleverd en verzorgd door wie?; 'recht op onderwijs' – voorzien en gegeven door wie?; – 'recht op baangarantie' – bij bedrijven opgericht met wiens inspanningen, tijd en middelen?; 'recht op bestaanszekerheid' – voorzien door wie?...

Het onuitsgesproken feit hier is *dat tegenover elke claim een obligatie staat*. De producerende mens worden in de huidige politiek-economische aannames *verzwegen*, maar consumptie vooronderstelt onontkomelijk dat er *eerst* iets geproduceerd moet zijn. Het is dit type contradictie waardoor de hedendaagse politieke wetenschap niet langer wetenschappelijk genoemd mag worden.

Ayn Rand:

"er bestaat niet zoiets als het recht om degenen te consumeren, te beheersen en te vernietigen zonder wie men zouden niet kunnen overleven."

Verwar altruïsme niet met vrijgevigheid. Altruïsme vraagt offers. Een offer is het opgeven van een waarde voor een lagere waarde, non-waarde of anti-waarde. De realiteit zal niet buigen naar economische misvattingen noch wensdenken, oorzaak en gevolg kunnen niet worden omgedraaid door te geloven in vervormde definities van welvaart, waarde, economie en productie; al deze wensen kunnen alleen voorzien worden door deze zaken over de ruggen te nemen van hen die ze produceren – als een ander deel van de mensen niet bereid is tot de inspanning van denken en handelen (werken). Het is alleen in kapitalistische samenlevingen geweest dat deze waarden ooit zijn gerealiseerd – en waar *de stimuli bestaan* voor individuen om ze na te streven – ieder tot zover zijn/haar vermogens reiken.

"Schaarste" dient in deze context beschouwd te worden als een *ongeldig* concept: er is helemaal geen schaarste, sterker nog de afgelopen decennia zijn in alle hoogwaardige grondstofcategoriën alleen maar méér bronnen ontdekt – en "concurrentie" is geen perjorative term (d.w.z. een term met een negatieve bijbetekenis) en op deze manier gebruikt mag men deze term daarom ook niet erkennen. Evenzo betreffende het anti-concept 'naasteliefde': dat dient ter bedekking van het morele feit dat ook (juist) liefde *verdiend* moet worden. Stellen dat je mensen als vanuit een soort 'beginsel', uit principe ongedifferentieerd zou moeten liefhebben, is zeggen dat er geen verschil gemaakt moet worden tussen een moordenaar en een politieagent, tussen een dief en een handelaar, tussen een leugenaar en een eerlijk mens, tussen een vandaal en een kunstenaar, tussen een overspelige of een trouwe partner – en is zodoende de *uitwissing* van ethiek, van een morele waardenstandaard, van deugd en daarmee ook van liefde zelf..

Zolang overal geroepen wordt dat 'iedereen liefde verdient' en 'iedereen gelijk is' zonder morele weging van individuele daden langs een objectieve ethische standaard – en zonder objectieve wetten om op te beroepen, zolang zal er ook geen gerechtigheid kunnen bestaan. En zolang zal de ene mens tot de vijand van de andere mens veroordeeld zijn, en *blijven*, zolang elk individu leeft.

Tenzij er een (diametraal) andere filosofie gedragen wordt in een significant deel van de maatschappij, d.w.z. een filosofie gebaseerd op de *realiteit*: op de rede en logica – tenzij het concept van "inalienable individual rights" opnieuw ontdekt wordt – tot die tijd zullen steeds meer intelligente producenten, die bovenstaande ook beginnen in te zien, hun inspanningen *staken*, zich terugtrekken uit de maatschappij en, net als in de duizend jaar lange zwarte nacht van de Middeleeuwen toen mensen niet *mochten*, waar ze nu niet meer *willen* nadenken, dan slechts nog in afzondering hun kunsten zullen gaan beoefenen. (*Atlas Shrugged* wordt tenslotte inmiddels reeds decennialang gelezen, ook in Nederland – ongeacht of de onproductieven en de politici die hen bedienen doorhebben wat dit betekent, of denken dat het bestaan van dit kunstwerk esthetisch danwel filosofisch niets betekent.)

"Wij hebben jullie alles gegeven wat jullie van ons eiste, wij die altijd de gevers waren geweest, maar het nu pas hebben begrepen. Wij hebben geen eisen om jullie voor te leggen, geen voorwaarden om over te onderhandelen, geen compromis om te sluiten. Jullie hebben ons niets te bieden. *Wij hebben jullie niet nodig.*

Zijn jullie nu aan het huilen: Nee, dit was niet wat jullie wilden? Een hersenloze wereld vol ruïnes was niet jullie doel? Jullie wilde niet dat we je verlieten? Jullie morele kannibalen, ik weet dat jullie altijd hebben geweten wat het was dat jullie wilden. Maar jullie spel is uit, want *nu* weten wij het ook."

- Galt's Speech

De genieën van de wereld zullen niet toelaten dat hun productiviteit, hun succesvolle antwoord op het leven, stelselmatig wordt geroofd en geparasiteerd – om te doen laten herverdelen naar hen die *geen waarden* in dit leven nastreven noch voorstaan, die weigeren na te denken en moedwillig hun denkvermogens uitzetten zodra ze de verantwoordelijkheid ervan voelen, die het rechtvaardig noemen om in ieder mensenleven te interfereren, af te romen van al hun waarden en hiertoe een volledige inbreuk in ieders privéleven te sanctioneren op laste van gevangenisstraf (dwang, geweld) – met als moreel argument dat het voor het 'algemeen belang', 'sociale welvaart' en voor 'gelijkheid' is. Zoals de Fransen riepen "*Liberté, Egalité, Fraternité*" waarbij voorbijgegaan wordt aan het feit dat verplichting tot de twee laatsten, de onherroepelijke uitsluiting is van de eerste.

"Roep niet dat het onze plicht is om jullie te dienen. Wij erkennen een dergelijke plicht niet. Huil niet dat je ons nodig hebt. Wij zien behoefte niet als een claim. Roep niet dat je ons bezit. Dat doe je niet. Smeek ons niet om terug te keren. Wij zijn in staking, wij, de mensen van het verstand."

- Galt's Speech

Het recht om het met elkaar eens te kunnen zijn is in geen enkele samenleving een probleem. Het recht om het *oneens* te kunnen zijn met een ander medemens, kan alleen geïmplementeerd worden middels individueel recht: specifiek via eigendomsrechten en laissez-faire vrije markten. Als deze voorwaarden verdwijnen in een maatschappij, zullen als gevolg ook alle mensen met redelijk verstand verdwijnen uit deze maatschappij. Omdat de meerderheid van de mensen ontwijkt *het verschil te zien tussen economische macht en politieke macht*, zal de prijs die zij hiervoor moeten betalen, het uiteindelijk ineenstorten van de post-industriële samenleving zijn.

"Wil je weten of die dag eraan komt? Kijk naar het geld. Geld is de barometer van de deugd van een samenleving. Als je ziet dat handel wordt gedaan, niet uit vrijwilligheid, maar onder dwang – als je ziet dat om te produceren, moet je toestemming krijgen van mensen die niets produceren – wanneer je ziet dat geld stroomt naar degenen die handelen, niet in goederen, maar in gunsten – wanneer je ziet dat mensen rijker worden door overheidsdealtjes en politieke invloed dan door te werken, en je wetten je niet tegen hen beschermen, maar hen beschermen tegen jou - wanneer je ziet dat corruptie wordt beloond en eerlijkheid een zelf-opoffering wordt – dan kun je weten dat je samenleving gedoemd is."

- Atlas Shrugged, Francisco's Money Speech

Het onontkenbare verschil tussen vrijheid (individualisme) en collectivisme is zowel nu, als in de geschiedenis, evident zichtbaar in het volgende feit: Bij het ene type samenleving moeten er uiteindelijk hekken gebouwd worden om mensen buiten te houden. Bij het andere type samenleving moeten er uiteindelijk hekken gebouwd worden om mensen binnen te houden. Het ene type samenleving heeft in enkele decennia een compleet nieuwe hoog-technologische bestaanswereld weten te realiseren. Het andere type samenleving leeft nog altijd, net als de duizenden jaren ervoor, in ellendige armoede – waar technologie en vooruitgang als een constante bedreiging worden gezien – en mystiek en bijgeloof regeren. Wat denk u, maakt het fundamentele verschil?

Het antwoord is *filosofie*.

Intussen begrijpen alle daadwerkelijke intellectuelen inmiddels wel dat als zij hun kennis en vaardigheden in zouden zetten ten behoeve van significante productie; zij zichzelf hiermee tot paria van de maatschappij veroordelen. Iedereen namelijk die iets óver heeft, moet het afstaan ten behoeve van een ander; of omgekeerd geformuleerd: alleen als je behoeftig bent, heb je recht op de vruchten van productie. Dit heeft alle stimuli tot het werkelijk vormen van – en handelen naar deugden, uitgewist.

"Het zijn de parasieten die de morele rechtvaardiging vormen voor het bestaan van de producenten, maar het bestaan van de parasieten is een doel op zichzelf"

- Galt's Speech

De misvattingen in de moderne samenlevingen rondom wat "rechten" zijn, en de ontkenning van de rol van productieve individuen in de economie, zijn de grootste kwesties die momenteel binnen de mensheid aan de orde zijn. De Amerikaanse filosofie van de Rechten van de Mens (John Locke, The Founding Fathers) werd nooit volledig begrepen door Europese intellectuelen, uitgezonderd ooit in Nederland. Rationaliteit en realiteitszin zijn tegenwoordig echter ook in deze landen dermate ver te zoeken, en zo zeldzaam, dat er *nergens* meer het geluid klinkt dat een mensenleven behoort tot het individu; en het doel is om het te leven. Dat er een wereld is om te ontdekken, te kennen en te genieten; en ieder mens in een vrije samenleving zo ver zal kunnen reiken als zijn/haar eigen mentale- en fysieke vermogens en inspanningen toelaten. Dat er geen 'gelijkheid' kán bestaan en voor een rationeel mens ook niet *hoeft* te bestaan – behalve *gelijkheid van individuele rechten*, beschermd door objectieve wetten, geïmplementeerd door onafhankelijke rechtspraak – en een mens niet het onverdiende moet willen claimen.

Inmiddels zien we haast niets anders meer dan individuen die er voor kiezen om zich op te laten gaan in een waan van groepsidentiteit, *pressure groups* (lobby-groepen) – collectivisme rond geloof, ras, klasse, gender, klimaat, etc. – die elkaar allemaal bevechten om hun deel te claimen van de zogenaamde 'collectieve buit', 'de welvaart van de maatschappij' en hun 'recht op bestaanszekerheid', met morele claims tot speciale gunsten van de overheid voor hun groep, en wensen tot opgelegde dwang door de overheid aan anderen – terwijl zij allen verzwijgen wie de *oorzaak* is van alle welvaart: de vrije, rationeel- en zelfstandig nadenkende, onafhankelijke-, producerende individuen. En hiermee verzwijgen zij tegelijkertijd de eigen verantwoordelijkheid over het denkwerk en de handelingen die zij zelf eigenlijk *zouden moeten verrichten*, om zo eigenhandig de oorzaken in actie te brengen, om een succesvol leven als het gevolg te *verdienen* – ieder in de mate waartoe hij/zij in staat is. Het vergt een bewuste morele corruptie om een dergelijk type mens te worden; het moedwillig breken van de menselijke ethiek door alle individuen die dit type leer aanhangen.

Er bestaan maar drie toestanden waarin ieder individu zich kan bevinden: energetisch summa positief, summa neutraal of summa negatief. Als politici danwel hun kiezers roepen dat zij 'het samen willen doen', wat bedoelen zij dan concreet? Wat 'doen' precies? En waarmee? Wat nemen ze mee, behalve een lege uitgestoken hand? Dit is *niet* samenwerken, zoals de Hollandse handelaren die het aandeel uitvonden om hun geproduceerde *kapitaal – vrijwillig* – mee samen te brengen. Zij bedoelen 'samen doen' slechts als slogan, met listig bedekt dat zij in hun andere hand een *ongedekte, blanco cheque* op de productiviteit van de producenten dragen die ze hopen in te cashen namens hun lobby-groep, waarbij ze geen morele scrupules voelen over dat zij de overheid als bende willen inzetten om de producenten te doen afdwingen om hun waarden onvrijwillig af te staan. Vrije, rationele individuen hoeven niet door een politicus te worden overtuigd voordat zij samen willen werken: die richten handelsorganisaties op, vinden het aandeel uit en hebben alle waarden gecreëerd die om ons heen te zien zijn. Als deze mensen zo graag met elkaar willen samenwerken, dan kunnen ze hiertoe een bedrijf oprichten. Dit is echter geenszins de doelstelling van dit type mensen: het is de *bekentenis* van een tweedehandser danwel de machtswellusteling die middels deze leuzen willen profiteren van hen die zij allen bedekken en ontkennen – net zoals de vele irrationele filosofen uit de geschiedenis met hun ideeën voornamelijk hun eigen karakter verraadden.

Wat hier – met name door zij die te onschuldig waren om het te durven inzien – ingezien moet worden, is dat de tegenwoordige ziekelijke bezorgdheid en compassie voor de zwakke, de gebrekkige, de lijdende, de schuldige, een bedekking vormt voor de diepgewortelde haat voor de onschuldige, de krachtige, de bekwame, de succesvolle, de deugdzame, de zelfverzekerde, de gelukkige.

"Haat tegen het goede omdat het goed is, is het kenmerk van de twintigste eeuw. (Hatred of the good for being the good)
Dit is de vijand waarmee u wordt geconfronteerd."

- Ayn Rand, Philosophy: Who Needs It

In de 21^e eeuw is dit nog steeds waar.

De een leeft niet voor een ander en een ander leeft niet voor de een. Of je wel of niet besluit zelf te gaan nadenken is een keuze die hoe dan ook blijft voorbehouden aan jou zelf: het individu. Dat is immers de keuze die je niet kúnt afstaan aan een ander: niemand kan tenslotte leven in plaats van een ander, noch denken in plaats van een ander.

Gezien de wereld nog grotendeels redeneert vanuit definities van 'recht' op gronden van bloedlijnen danwel op gronden van de geografische plaats waar iemand (of voorouder) geboren is, zal dit wereldwijd voor veel samenlevingen nog enige significante progressies vereisen om een andere definitie te kunnen formuleren (los van of zij dat überhaupt zullen *willen*). In Nederland echter, zouden wij (al lang) beter kúnnen (en móeten) weten. Maar "het recht als *claim*" en het 'algemeen belang' als het hoogste doel dat

elk overheidsdwangmiddel 'rechtvaardigd', is de persistente conclusie die door elke politieke partij in dit land reeds decennialang wordt onderstreept – en door de kiesgerechtigden reeds decennialang wordt gesanctioneerd.

De staat beschikt hiertoe inmiddels over haast oneindige middelen, ofwel met opgehaald belastinggeld, danwel door geldcreatie via het uitgeven van staatsobligaties of door het aangaan van schuld via leningen. *Alle* door de overheid gemaakte kosten kunnen zo haast zonder restricties worden doorgeschoven naar de belastingbetalers van volgende generaties, die reeds als zij geboren worden, zich geconfronteerd zullen zien met een samenleving die de gehele totale nationale productie heeft "verleend", voor vele, vele jaren de toekomst in. De staatsschuld is als gevolg hiervan zo fors gegroeid, dat kinderen van volgende generaties, de volledige resultaten van hun productieve leven al zullen moeten gaan inleveren, al voordat zij ook maar zijn begonnen aan het werkende leven.

Collectivistische politici en hun kiezers duiken daarbij schaamteloos op iedere misvatting die in een generatie aanslaat – of het nu geloof, ras, klasse, gender, klimaat of anders is – terwijl de politiek-filosofische feiten zijn dat moraliteit nimmer in wetten vastgelegd kan worden – moraliteit kan alleen gekozen worden – alsmede dat individueel recht het enige rechtvaardige beginsel is – en dat het nooit aan een overheid of een georganiseerde groep mensen is om aan individuen op te leggen hoe zij zouden moeten leven.

Voor ieder individu die een rest van zelfchting heeft behouden, ter herinnering of ter introductie, het statement van Howard Roark:

"Ik ben hier gekomen om te zeggen dat ik niemands recht erken op ook maar één minuut van mijn leven, noch op enig deel van mijn energie, noch op enige prestatie van mij – ongeacht wie de claim maakt!
Het moest gezegd worden: De wereld is aan het vergaan aan een orgie van zelf-opoffering."

- The Fountainhead, Howard Roark's Speech

Filosofische detectie

Om iemands beginselen effectief en efficiënt te expliciteren: kijk naar iemands *metafysische beginselen*, in het bijzonder naar iemands opvatting over de relatie tussen de realiteit en bewustzijn. Dat zal je informeren over de wortel van iemands overtuigingen, waarvan alle verdere conclusies uiteindelijk het gevolg zullen zijn.

Opereert iemand op rationele beginselen, d.w.z. met de realiteit als leidend, dan zal iemands denken en handelen dit weerspiegelen, d.w.z. diens filosofie en karakter zullen in overeenstemming zijn – in directe proportie tot de graad waarmee rationaliteit consistent doorgevoerd wordt in alle aspecten van diens leven.

Opereert iemand op irrationele beginselen, d.w.z. met diens gevoel of een externe autoriteit als leidend, dan zal iemands denken en handelen dit weerspiegelen, d.w.z. diens filosofie en karakter zullen niet in overeenstemming zijn, maar is de eerste een *rationalisering* van de laatste.

Het aangaan van filosofische gesprekken met individuen die op tegenovergestelde premissen opereren, levert weinig tot geen waarde op, want voor veel mensen tegenwoordig is hun wereldbeeld een manier tot rationaliseren van hun *emotionele toestand*, waardoor men wel naar de werkelijkheid kan wijzen om diens zaak te onderbouwen, maar steeds wanneer mensen emoties *leidend* maken op verstand, dan eisen zij als gevolg dat de werkelijkheid is *wat zij voelen* – waarbij ze 'naar binnen keren' op zoek naar waarheid, in plaats van hun perceptie op de realiteit gericht te houden, naar buiten. Zonder de onafhankelijke realiteit als objectieve gedeelde referent, is er geen communicatie mogelijk – en resten slechts de gevoelens van de één *versus* die van de ander. Als een ander mens onverklaarbare filosofische wartaal naar je uitslaat, leer dit eerlijk te herkennen en beoordelen voor wat het is:

"Filosofische slogans zijn handige rationalisatiemiddelen. Ze worden geciteerd, herhaald en in stand gehouden om gevoelens te rechtvaardigen die mensen niet willen toegeven[:]"

"Niemand kan ergens zeker van zijn" is een rationalisatie voor een gevoel van afgunst en haat jegens degenen die *wel* zeker zijn.

"Het kan waar zijn voor jou, maar het is niet waar voor mij" is een rationalisatie voor iemands onvermogen en onwil om de geldigheid van diens beweringen te bewijzen.

"Niemand is perfect in deze wereld" is een rationalisatie voor het verlangen om te blijven toegeven aan diens onvolkomenheden, dat wil zeggen het verlangen om aan moraliteit te ontsnappen.

"Niemand kan iets helpen wat hij doet" is een rationalisatie voor het ontlopen van morele verantwoordelijkheid.

"Het was gisteren misschien waar, maar vandaag is het niet waar" is een rationalisering van het verlangen om met tegenstrijdigheden weg te komen.

"Logica heeft niets te maken met de werkelijkheid" is een botte rationalisatie van de wens om de werkelijkheid ondergeschikt te maken aan iemands grillen.

"Ik kan het niet bewijzen, maar ik *voel* dat het waar is" is meer dan een rationalisatie: het is een beschrijving van het proces van rationalisatie.

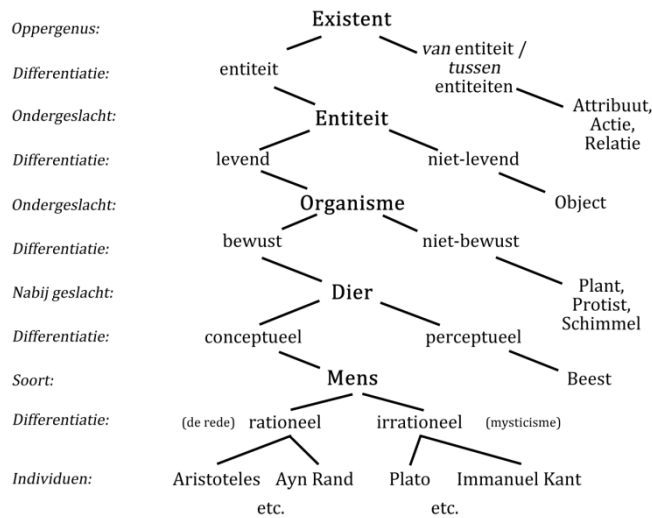
Mensen aanvaarden een slogan niet door middel van een denkproces; zij grijpen een slogan aan – *welke slogan dan ook* – omdat die bij hun emotie past. Zulke mensen beoordelen de waarheid van een uitspraak niet op basis van de overeenstemming ervan met de werkelijkheid – zij beoordelen de werkelijkheid op basis van de overeenstemming ervan met hun gevoelens.

Als je tijdens je filosofische detectie soms wordt tegengehouden door de verontwaardigd verbijsterde vraag: "Hoe kan iemand tot zulke onzin komen?" – zul je het gaan beginnen te begrijpen als je ontdekt dat *kwaadaardige filosofieën systemen van rationalisatie zijn*."

- Ayn Rand, Philosophical Detection

Is je kennisveld als een monoliet; één integer, consistent geheel – of is je kennisveld als een kapotgegooid, gefragmenteerd spiegelpaleis; bestaande uit onverbonden losse delen, flitsen, waar het een het ander tegenspreekt?
Ken je de grond van al je kennis – of beginnen al je gedachten midstream danwel ontspringen zij aan een grote leegte?

Er bestaan geen *gescheiden onderdelen* van menselijke kennis. Geen tegenstelling tussen filosofie, wetenschap en kunst. Geen breuk tussen theorie en praktijk, tussen denken en doen. Alle concepten die een mens vormt, stelen uiteindelijk op beginselen uit de metafysica en kennistheorie (epistemologie) en resulteren als gevolg van het concept-formatie proces.



Aangepaste "Boom van Porphyrius" (2023)

Kennis is hiërarchisch. Logische conceptuele kettingen vormen vanuit ostensieve identificaties, tot uiteindelijk de meest complexe afgeleide concepten. Je zult niet aan deze volgorde van concepten kunnen ontsnappen – en onderweg geen hiërarchie-schendingen of andere contradicties in je definities moeten toelaten. Een "relatie" kan niet geconceptualiseerd worden zonder de betrokken entiteiten waartussen de relatie bestaat. "Beweging" kan niet geconceptualiseerd worden zonder een entiteit die beweegt. De uitvinding van het "wiel" komt voor de uitvinding van de "auto". De theorieën van "elektrische stroom" en "weerstand" komen voor "statische elektriciteit" en "elektromagnetisme". De werken van Aristoteles en Eratosthenes komen vóór Copernicus, Galilei, Kepler en Huygens. Newton's ideeën voor die van Einstein en Feynman. Eenzelfde volgorde van concepten bestaat in *alle* wetenschappen, inclusief alle humanistische wetenschappen.

Filosofie is de wetenschap die een mens rekenschap geeft van de correcte relatie tussen diens cognitieve faculteit (bewustzijn) en de realiteit, en van de propere relatie tussen de realiteit en diens eigen individuele leven – en hem/haar hiertoe het volledige bewijs levert, alsmede de morele principes om toe te passen bij iedere concrete levenskeuze – om zodoende de integriteit van geest en karakter te behouden gedurende diens gehele levenspanne. Lokaliseer welke concepten je begrijpt, focus op juiste definities – en *integreer ze* tot een consistent geheel – zo zul je steeds gerichter, intensievere en extensievere kennis kunnen verrijken en integreren.

Het voorgaande is slechts een deel van de lange kettingen van concepten die het fundament voor de kennisinhoud van een mens vormen, maar ook alle concepten uit niet-genoemde disciplines worden op dezelfde wijze gevormd. Bovenstaande is de basis ervan, en dient t.b.v. elementaire cognitieve (her)kalibratie en biedt de belangrijkste intellectuele ammunitie voor een individu die zocht naar een logische sequentie van statements als fundament tot een rationele filosofie – en enkele elementaire cognitieve verdedigings-instrumenten om persistente misvattingen mee te kunnen ontkrachten en uit je verstand te kunnen weren...

Alles van waarde *is niet weerloos* – je zult ervoor moeten opkomen.
Het goede vereist inspanning – maar het slechte wint bij verstek.

Er zijn altijd twee kanten bij elke morele kwestie: één kant is juist en de ander fout, maar het midden is altijd slecht. Leer het verschil kennen en oordeel overeenkomstig. Het criterium van beoordeling bij het vaststellen van een fout is: maakt degene een *kennisfout* (en is deze bereid tot correctie ervan, na het bewijs ertoe voorgelegd te hebben gekregen) of begaat iemand moedwillig een *morele breuk*? Oordeel en handel vervolgens in overeenstemming met de conclusie.

Onttrek je sanctie van *ongekozen plichten* – en werp alle *onverdiende schuldgevoelens* van je af. Als ze je dwingen, gehoorzaam – maar *geef het niet vrijwillig*. Help hen niet met het vervalsen van de realiteit. Weiger anti-concepten te erkennen. Leer wat en wie je moet achterlaten en waarom – en volg vanaf hier je eigen morele kompas.

Als je nog studeert: Gebruik je verstand zo veel als je kunt, probeer het te begrijpen, maar wanneer je ervan overtuigd begint te raken dat je professor zich schuldig maakt aan tegenstrijdigheden, *noteer dat feit dan heel zorgvuldig* en begin niet te twifelen aan de doeltreffendheid van je eigen verstand. Slaag zo snel mogelijk voor het examen en ga naar een andere hoogleraar.

Leef je leven voor jezelf, naar *rationeel eigenbelang*, in de volle overtuiging van het metafysische-, epistemologische- en morele bewijs van jouw recht daartoe, als mens qua mens in de natuur – er bestaat hierop geen alternatief, als *leven* je doel is.

Kies je relaties met andere mensen met de grootste zorgvuldigheid, zowel persoonlijk als contractueel – en geef hen die het waard zijn het respect door ze niet als het middel tot jouw doel te beschouwen, maar als mogelijke 'medereizigers', en betaal ze waar gepast wat ze proper gezien verdienen: danwel materieel (in een gepaste eenheid) danwel immaterieel (met je waardering). Beoordeel een ander op basis van wat deze *zegt* en *doet*, d.w.z. op basis van wat deze persoon *is*. Dit is de ethische toepassing van nooit de realiteit ontkennen (bewijs, d.w.z. datgene je hebt waargenomen); het is de toepassing van *De Wet van Identiteit* in de context van mensen.

Aan hen die het niet waard zijn, dien je geen enkele gedachte te wijden. Het slechtaardige is niets meer dan een afwezigheid en een ontkenning, het slechtaardige is impotent en heeft geen macht anders dan dat wat we het van ons laten afpersen. Vermijd discussies met mensen van tegenovergestelde premissen en herinner: als de leugenaar wordt ontdekt, wordt deze boos of speelt het slachtoffer...

Stem, politiek gezien, in principe, *blanco* – totdat individueel recht weer expliciet, onbedekt en onverwaterd in de grondwet staat en de overheidstaken worden teruggebracht naar diens propere functies (in het bijzonder de grondwettelijke notie van de zogenaamde "zorgtaak" van de overheid). Voor eenieder die interesse heeft naar een realistische, *rechtvaardige* terugkeer naar individueel recht verwijs ik naar Rand's ideeën en illustraties van "paired-decontrols" en "voluntary taxation".

Stem economisch gezien met je geld; middels je onaflatend moreel oordeel en, indien nodig, stem geografisch gezien met je voeten.

Corrigeer de contradicties in je kennisveld, groei het zover je kunt reiken en breid je methodische vaardigheden evenredig uit zover je kunt raken – en geniet zo de waarde die je hiermee naar rato als gevolg van je deugden zult realiseren – die de vruchten zullen zijn als je mentale configuratie overeenkomstig is met de werkelijkheid, d.w.z. als je opereert – *navigateert* – op de premissen van een filosofie die stoelt op de identificatie van een *goedgunstig, weldadig rationeel universum* en *het verstand als bron van alle menselijke waarden*.

Ontsteek de waakvlam van je rede die (nog) in je bestaat, tot een groots gecontroleerd vuur in je geest – met rationele filosofie als de stabiele grond van je verstand en als de hoek- en kiessteen van je kennisveld. Alleen jouw eigen keuze kan dit vuur doen (her)ontsteken en blijven voeden met het vereiste materiaal.

Isoleer al je energie: je mentale-, productieve- en financiële energie, d.w.z. je volledige levensenergie, tegen parasitaire invloeden danwel lekkage en inertia door je eigen gebrek aan focus – en kanaliseer deze alleen nog doelbewust, met zo min mogelijk weerstand en impedantie – zonder ooit de context van je levensspanne en zelfgekozen doelstelling(en) te laten vallen.

Focus op je waardenhiërarchie en definiëer deze zorgvuldig. Deze volgt uit de objectieve ethische *standaard* van waarden: het leven van het individu. De onontkomelijke vereisten van menselijk leven zijn nadenken en productieve prestatie. De na te streven waarden kunnen hier logisch van worden afgeleid: de rede, doelstelling en zelfachting. De hiertoe vereiste te ontwikkelen deugden volgen uitvloeiend: rationaliteit, onafhankelijkheid, integriteit, eerlijkheid, rechtvaardigheid, productiviteit, trots.

Waar zul je jezelf mogelijk aantreffen, als je deze koers vastberaden blijft volgen? Voor een spiegel waarin het karakter zal reflecteren van een mens die je in de ogen zult terug durven aankijken.

Eenieder die een rationele morele code volgt, zal uiteindelijk naar dezelfde plaats navigeren.

Welke wereld is er te winnen, de dag dat individueel recht terugkeert in onze steden, als er ergens de stadspoorten opnieuw open gaan om de rationele mens opnieuw te verwelkomen – met herstel van de volle glorie van diens rechtmatige vrijheid?

"In die wereld kun je 's ochtends opstaan met de geest die je in je kindertijd hebt gekend: die geest van nieuwsgierigheid, avontuur en zekerheid die voortkomt uit het omgaan met een rationeel universum. Geen enkel kind is bang voor de natuur; het is je angst voor mensen die zal verdwijnen, de angst die de groei van je ziel heeft belemmerd, de angst die je hebt verworven in je vroege ontmoetingen met het onbegrijpelijke, het onvoorspelbare, het tegenstrijdige, het willekeurige, het verborgen, het vervalste, het irrationele in mensen. Je zult leven in een wereld van verantwoordelijke wezens, die net zo consistent en betrouwbaar zullen zijn als feiten; de garantie voor hun karakter zal een bestaanssysteem zijn waarin de objectieve realiteit de maatstaf van de rechter is. Je deugden zullen bescherming krijgen, je ondeugden en zwakheden niet. Elke kans zal openstaan voor je goede, geen enkele zal worden geboden voor je kwaad. Wat je van mensen zult ontvangen, zal geen aalmoes zijn, of medelijden, of barmhartigheid, of vergeving van zonden, maar één enkele waarde: *rechtvaardigheid*. En als je naar mensen of naar jezelf kijkt, zul je geen walging, achterdocht en schuldgevoel voelen, maar één enkele constante: *respect*."

Dat is de toekomst die je kunt winnen. Het vereist een strijd; dat geldt ook voor elke andere menselijke waarde. Het hele leven is een doelgerichte strijd, en je enige keuze is de keuze van een doel. Wil je de strijd van je heden voortzetten of wil je vechten voor mijn wereld? Wil je een strijd voortzetten die bestaat uit het vasthouden aan onzekere richels in een glijdende afdaling naar de afgrond, een strijd waarbij de ontberingen die je doorstaat onomkeerbaar zijn en de overwinningen die je behaalt je dichter bij de vernietiging brengen? Of wil je een strijd aangaan die bestaat uit het stijgen van richel naar richel in een gestage klim naar de top, een strijd waarbij de ontberingen investeringen in je toekomst zijn, en de overwinningen je onomkeerbaar dichterbij de wereld van je morele ideaal brengen, en mocht je sterven zonder het volle zonlicht te bereiken, dan sterf je op een niveau dat door de stralen ervan is geraakt? Dat is de keuze die voor je ligt. Laat je verstand en je liefde voor het bestaan beslissen."

- Galt's Speech

Een dergelijke fysieke plek bestaat nog niet. In *cyberspace* bestaat deze plek wél: het *Bitcoin* netwerk.

Cyberspace is het totale elektromagnetische spectrum als medium gebruikt voor data processing en communicatie.

Bitcoin is onwrikbaar eigendomsrecht geïmplementeerd in cyberspace – in de vorm van een vaste eenheid: de digitale 'munt'.

Binnen het Bitcoin netwerk kunnen alleen vrijwillige transacties effectief gemaakt worden en, net als het geval is bij goud, kan de voorraad niet kunstmatig verruimd danwel gereproduceerd worden noch kan enige eenheid ervan vernietigd worden – waarbij de weerstand en ontwaarding bij transmissie over tijd en ruimte significant wordt gereduceerd, zo niet weggenomen.

Het bestuderen van de epistemologie van computers is een inspanning waar een mens zich tegenwoordig (ook) nauwelijks nog aan kan onttrekken. Niet alleen zul je anders niet kunnen ontwaren waarom computers geen zelfbewustzijn kunnen bezitten (in de discipline van kunstmatige intelligentie), ook zul je anders niet kunnen ontwaren waarom je zeker kunt weten dat een bepaalde computationele operatie onomkeerbaar, privé danwel alleen dankzij jouw beslissing zal effectueren (in de discipline van cryptografie). Als je niet zelfstandig en onafhankelijk kunt uitleggen wat het verschil tussen een nul of één maakt in de wiskunde – danwel wat maakt dat de uitkomst van een bepaalde computatie een 0 of 1 is – dan ontbeert je de methoden die vereist zijn voor het beoefenen van respectievelijk natuurwetenschap en computerwetenschap – en zodoende alsnog in onwetendheid (blijven) verkeren omtrent deze kennisdomeinen en in een positie van afhankelijkheid van anderen voor evaluatie en oordeel.

In cyberspace, binnen het Bitcoin netwerk gelden regels waarbinnen geen enkel mens het onverdiende kan krijgen, d.w.z.: het is een plek waar *gerechtigheid* heerst. Als je een rechtvaardige methode zoekt om waarde-voor-waarde uit te wisselen, dan is dit de plaats waar je individueel recht beschermd ziet – en waar je een rationele morele code in diens financiële uitdrukking kunt implementeren. Alle overige vormen van eigendom kunnen zonder jouw sanctie danwel toestemming worden geclaimd en afgenomen: pensioenen, vastgoed, land, aandelen, productiemiddelen, spaartegoeden, loon, etc... maar om je bitcoin onrechtmatig af te kunnen doen staan zul je uiteindelijk *zelf* moeten tekenen, dat kan niemand anders op dit netwerk voor je doen – en dat is een natuurkundig en cryptografisch feit, waar geen individueel mens noch een collectief van miljoenen mensen ook maar enig invloed op kan uitoefenen.

Dit betekent dat sinds 2009 de tijd aangebroken is dat het claimen van het individuele recht niet langer de a priori sanctie, instemming of goedkeuring van *andere mensen* vereist om dit in de praktijk manifest te kunnen maken: *Dit* is de significantie van de uitvinding van Bitcoin in de politieke context van de mens; het is de decentrale computerwetenschappelijke – en natuurkundige wereldwijde implementatie van *de scheiding van staat en geld*, en *de bescherming van het individuele eigendomsrecht in cyberspace*.

Het is de technologie waarmee de rationele mens nu een middel heeft om "nee" te zeggen. Het is de technologie die de individuen niet langer een reden geeft om aan te schuiven aan de politieke onderhandeltafels waar hun leven slechts ter ontleding op tafel ligt – door hun levenenergie achter een muur van ondoordringbaar 'cryptografisch vuur' te doen laten verdwijnen – en geeft zodoende hiermee ieder productief individu in de 21^e eeuw nu de morele macht om volledig de rug te keren naar een samenleving die slechts in termen van herverdeling van een collectieve buit zonder oorzaken wenst te handelen, om te zeggen: "niet over mijn rug, noch met mijn sanctie: ik houd mijn moraal intact – en mijn code staat niet toe het onverdiende te nemen, en ook niet te *geven*".

Zij die hiertoe het karakter bezitten zullen, op het moment dat het nodig zal zijn, de middelen hebben om "nee" te kunnen zeggen en zodoende de actuele politieke onderhandeltafel waar alleen hun eigen ondergang op tafel ligt, in het geheel te verlaten.

Deze verworvenheid heeft de mens ook te denken aan één denker: de pseudonieme cypherpunk alchemist: *Satoshi Nakamoto*.

Regeringen overal ter wereld kunnen mensen in de praktijk niet reguleren (via beleid afdwingen) om te stoppen met het gebruik van elektriciteit en computers, net zoals geen enkele historische regering mensen ervan kon weerhouden goud uit de grond te graven of staal in ovens te smeden. Ideeën zijn niet te stoppen. Er zijn genoeg samenlevingen geweest die zich tegen bepaalde technologieën verzetten (of te traag waren om deze toe te passen), maar als gevolg bestaan ze daardoor niet meer. De mate van jouw individuele weerstand tegen deze technologie, is direct proportioneel tot de tijd die je misloopt met betrekking tot de prijsontdekkingsfase in relatie tot de totale emissie – die rond het jaar 2140 zal stoppen, maar naar schatting reeds rond 2035 significant zal veranderen. Sommigen beweren dat de mate van profijt die je zult meemaken van de optrekende werking van het prijsontdekkingsproces van bitcoin, direct proportioneel is aan het niveau van je intelligentie. Oordeel zelf.

Ongeacht enige regelgeving: Bitcoin is een efficiënte energiestrategie, dus in dit geval wordt het verlies aan energiekansen van de één eenvoudigweg de winst van energiekansen voor de ander. Het netwerk kan hierbij door geen enkele overheid gestopt of gecorrumpereerd worden, dat is empirisch inmiddels ruimschoots bewezen. (In het kader van de verdeling van werk: doe hiertoe je eigen onderzoek.)

Het netwerk zal, omdat het steeds meer mensen in een positie van onafhankelijkheid, optionaliteit en mobiliteit blijft verheffen, regeringen op een punt doen verleiden, maar uiteindelijk doen *dwingen* om stimuleringsstrategieën te bedenken om deze op vrijheid ingestelde mensen aan te trekken, danwel een lokale exodus van mensen te vermijden die steeds meer met hun geld en 'voeten' beginnen te stemmen – zodra zij inzien dat er geen reden meer bestaat om nog langer te dealen met mensen die niet willen nadenken, die niet willen werken, kortom: die niet willen leven; en slechts jouw ondergang voor hebben – en dat zij enkel kunnen leven dankzij jouw offers, en dat zij slechts bestaan zolang jouw sanctie daartoe blijft bestaan. De tyrannie van irrationaliteit zoals in de gehele historie feit was, is voorbij – er is geen horde bruten die *deze* keuze kan forceren. De reeds sinds mensenhugenis aanhoudende strijd tussen individualisme en collectivisme – tussen de filosofie van rationeel eigenbelang, individuele vrijheid en de rede als absolute, versus de filosofieën van collectieve bemoeizucht, mysticisme, dwang en geweld – zal zich *déze* eeuw zodoende volgens nooit eerder voorgekomen, significant verschillende omstandigheden ontvouwen: nu is een individu niet meer onderhevig aan de moraal van collectivisten, noch de noodzaak hen te overtuigen voor de rede te kiezen.

Het zal moeten worden gezien óf, wanneer, en in welke mate deze zaken zullen indalen bij de Nederlandse politici en kiesgerechtigden – maar wereldwijd is dit fenomeen reeds een aantal jaren geleden in gang gezet. Duidelijk recente voorbeelden van dit fenomeen is het aantal Bitcoiners dat reeds is verhuisd naar Portugal, alsook het land El Salvador, dat diens nationale financiële strategie volledig heeft geankerd in het Bitcoin netwerk; in de stad Miami en in andere rechtsgebieden bieden overheden hun inwoners en inreizigers reeds bepaalde vrijheden specifiek omtrent het gebruik en het bezit van Bitcoin; Mexico en Panama hebben reeds soortgelijke plannen gepresenteerd. Ook in de industriesector isoleren de eerste bedrijven hun bedrijfskassen reeds tegen inflatie en confiscatie en andere impropere politieke invloeden (zie o.a. het Amerikaanse softwarebedrijf MicroStrategy, dat inmiddels voorsorteert om de meest krachtige economische entiteit van de 21^e eeuw te gaan worden). Deze 'geest' is 'uit de fles'.

Ook de computerwetenschappen zijn niet gevrijwaard van irrationaliteit. Binnen deze discipline tref je bijvoorbeeld zij die voorstaan dat het universum een simulatie is – alsmede zij vanuit aanleunende disciplines die (arbitraire) probalistieke computermodellen gelijk profetieën verheven hebben tot middel van politieke rechtvaardiging (zoals o.a. evident in de 'klimaatwetenschap'). In *alle wetenschappen* zul je tegenstrijdigheden en opvattingen vanuit conflicterende perspectieven aantreffen. Er zijn ook nog genoeg wiskundigen die, net als Pythagoras, getallen als metafysische entiteiten beschouwen (d.w.z. dat getallen 'echt' zijn, en de basis van het gehele universum vormen); er zijn genoeg natuurkundigen die beweren dat er 11 of meer 'dimensies' bestaan, en/of die kwantummechanica interpreteren als het bewijs dat bewustzijn de realiteit beïnvloedt danwel de mens geen vrije wil zou bezitten wegens het deterministische karakter van de middels experimenten waargenomen probalistiek van sub-atomaire deeltjes; in de formele logica beweren velen dat er een probleem zou bestaan rondom het proces van inductie...

Het is aan ieder individu om te bepalen of al deze beweringen aanleiding zijn om (alsnog) je hele kennisveld aan gruzelementen te doen werpen, of dat je eerst van iedere bewering het volledige bewijs moet begrijpen voordat je het als relevant, significant of zelf als wáár besluit aan te nemen – en dat je leidende principe de logische *Wet van Non-Contradictie* is. Als het begrip van een individu niet-tegenstrijdig is, zal het, ook al is de reikwijdte van diens kennis bescheiden en de inhoud van diens concepten primitief, *niet in tegenspraak zijn* met de inhoud van dezelfde concepten in de geest van de meest geavanceerde wetenschappers.

Goede filosofische training zorgt dat het verstand beschermd is tegen alle typen invloeden van de anti-conceptuele mentaliteit. In software-terminen gesproken: propere filosofische principes werken als een anti-virus- en defragmentatieprogramma voor je verstand: ze vernietigen alle kwaadaardige bestanden, alle corrupte bestanden, repareren alle beschadigde- en incomplete bestanden, comprimeren het geheel – en schonen zo de hele inhoud van je 'harde schijf' op. Dit 'programma' zal ieder individu zelfstandig en onafhankelijk moeten activeren en uitvoeren. (In de wetenschap bestaat hiertoe de discipline *metawetenschap* – waarin o.a. gepoogd wordt om de aanhoudende methodologische crisis, bekend als de "replicatiecrisis", te bestrijden.)

Maak filosofie tot je scheidslijn tussen wat is, en wat niet is – tussen hetgeen onder menselijke controle valt, en wat niet – tussen wat waar is en onwaar – tussen juist en onjuist – en tussen goed en kwaad.

Vertrek van goede premissen, het kalibreert het kompas waarmee je over je levensboog reist.